C:\Users\Plazma\Desktop\306\J.W.Campbell-Kdo je tam.pdb

PDB Name: J.W.Campbell-Kdo je tam
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John W. Campbell, Jr.

Kdo je tam?

1

To místo páchlo. Zvláštní, smíšený puch, který najdete pouze ve sněhem pohřbených buňkách antarktického tábora, starý lidský pot a těžký zápach rozpuštěného tuleního tuku čpícího rybinou. Se zatuchlým pachem kožešin promočených potem a sněhem soutěžily výpary tekutých mastí. Ve vzduchu visel štiplavý odér přepáleného kuchyňského oleje a zvířecí, ne nepříjemný pach psů.

S koženou vůní výstroje ostře kontrastovalo všudypřítomné aróma motorového oleje. Avšak vším tím zápachem lidských bytostí a jejich průvodců - psů, strojů i jídla - pronikalo něco jiného. Byl to podivný dráždivý náznak mdlé vůně, cizí uprostřed pachů horečné činnosti a lidí. Přesto to byl pach živého tvora. Vycházel však z předmětu, který ležel na stole zabalený v plachtovině a omotaný šňůrou, vlhký a ponurý pod prudkým nezastíněným elektrickým světlem, a voda z něj pomalu a monotónně odkapávala na těžká prkna.

Blair, malý plešatý biolog expedice, nervózně strhl plachtovinu a odhalil průzračný tmavý led pod ní a potom jej opět spěšně zakryl. Trhavé pohyby potlačované nedočkavosti roztančily jeho stín po roztřepeném zašedlém spodním prádle visícím z nízkého stropu, které kolem jeho holé stínové lebky vytvářelo směšnou svatozář.

Velitel Garry odhrnul plandavé nohavice spodků a přistoupil ke stolu. Očima pomalu přejel skupinu mužů stísněných ve velitelské buňce. Jeho vysoká ztuhlá postava se nakonec napřímila a Garry přikývl. "Třicet sedm. Jsme tady všichni." Mluvil potichu, v hlase mu však zaznívala jasná autorita rozeného vůdce.

"Historii tohoto objevu, který udělala expedice k sekundárnímu pólu, v hrubých rysech znáte. Radil jsem se o tom se zástupcem velitele McReadym a s Norrisem, stejně jako s Blairem a doktorem Copperem. Naše názory se různí, a protože se to týká celé naší výpravy, musíte o tom rozhodnout všichni společně.

Požádal jsem McReadyho, aby vás seznámil s podrobnostmi, protože jste byl každý natolik zaměstnán vlastními úkoly, že jste nemohli pozorněji sledovat činnost ostatních. McReady?"

Z namodralé kouřové mlhy se vynořil McReady jako postava z nějakého zapomenutého mýtu, impozantní bronzová socha, která obživla a chodí. Došel ke stolu, a když se s charakteristickým pohledem k trámům nízkého stropu ujistil, že má dost místa, napřímil svých šest stop a čtyři palce. Stále měl na sobě hrubou křiklavě oranžovou bundu odolnou proti větru, která však na jeho obrovské postavě vypadala zcela patřičně. Dokonce i sem, čtyři stopy pod divokým větrem ženoucím se antarktickou pustinou, prosakovala zima zmrzlého kontinentu a dávala smysl drsnému vzhledu tohoto muže. Byl z bronzu - jeho mohutný bronzový plnovous, težká hříva vlasů, která ladila s plnovousem. Bronzové byly i jeho větrem ošlehané šlachovité ruce, které svíral, rozevíral, svíral a rozevíral na desce stolu. Dokonce i hluboko zapadlé oči pod huňatým obočím byly z bronzu.

V drsných tvrdých rysech obličeje a ve vyrovnaných tónech hlubokého hlasu se odrážela věkům odolávající nezničitelnost kovu. "Norris a Blair se shodují v jedné věci. Tvor, kterého jsme našli, není pozemského původu. Norris se obává, že by to mohlo být nebezpečné. Blair tvrdí, že žádné nebezpečí nehrozí.

Vrátím se ale k tomu, jak a proč jsme ho našli. Podle všeho, co bylo známo, než jsme sem přišli, to vypadalo, že náš tábor je přesně nad jižním magnetickým pólem Země. Jak všichni víte, kompas tady ukazoval přímo k zemi. Citlivější fyzikální přístroje vyvinuté speciálně pro naši expedici a náš výzkum magnetického pole odhalily zvláštní jev, slabší sekundární magnetický zdroj asi osmdesát mil jihovýchodně od nás.

Sekundární magnetická expedice se jej vypravila prozkoumat. Nebudu se pouštět do podrobností. Našli jsme jej, nebyl to však obrovský meteorit ani magnetická hora, jak Norris předpokládal. Železná ruda je samozřejmě magnetická. Železo ještě víc a některé speciální ocele jsou dokonce ještě magnetičtější. Podle povrchových měření byl sekundární pól, který jsme našli, malý, tak malý, že jeho magnetický efekt byl neuvěřitelný. Žádný z dostupných magnetických materiálů by nemohl mít takový účinek. Pomocí sond do ledovcového povrchu jsme zjistili, že se nachází sto stop hluboko.

Myslím, že byste měli mít představu, jako to místo vypadá. Je to široká náhorní rovina, plochá planina, která se podle Van Walla táhne 150 mil na jih od Sekundární stanice. Neměl dost času ani paliva, aby letěl dál, ale od místa, kam doletěl, pokračovala dál na jih. Přímo tam, kde byla pohřbená ta věc, je v ledu utopený horský hřeben, žulová stěna neotřesitelné síly, která zadržuje pronikání ledu z jihu.

Čtyři sta mil na jih je Jižní polární plató. Už mnohokrát jste se mě ptali, proč se oteplí, když se zvedne vítr, a většina z vás to ví. Jako meteorolog jsem dal v sázku svou pověst, když jsem prohlásil, že při mínus 50 nemůže vát vítr silnější než pět mil za hodinu. Kdyby byl vítr rychlejší, došlo by v důsledku tření s povrchem, sněhem, ledem a samotným vzduchem k oteplení.

Na hraně toho horského hřebenu jsme tábořili dvanáct dní. Tábor jsme vykopali v modrém ledu, který byl na povrchu, a ukryli jsme se pod jeho úrovní. Dvanáct dní nepřetržitě vanul vítr o síle čtyřiceti pěti mil za hodinu. Obšas se vyšplhal na čtyřicet osm a několikrát klesl na čtyřicet jedna. Teplota byla mínus 63 stupňů. Zvedla se na mínus 60 a sklouzla na 68. Bylo to meteorologicky nemožné a trvalo to bez přerušení dvanáct dní a dvanáct nocí.

Někde na jihu vystupuje tento ledový vítr z 18 000 stop hluboké prolákliny Jižního polárního plató a proudí horským průsmykem přes ledovec na sever. Musí ho vést trychtýř horského řetězce, který ho dopraví až na čtyři sta mil vzdálenou holou pláň, kde jsme našli sekundární pól, a potom o 350 mil dál až k antarktickému oceánu.

Je to tam zamrzlé od doby, co se Antarktida před dvaceti milióny let pokryla ledem. Ani jednou zde nedošlo k tání.

Před dvaceti milióny let začala Antarktida zamrzat. Alespoň na základě našich výzkumů a dohadů. Domníváme se, že se stalo asi následující.

Něco přiletělo z vesmíru, pravděpodobně loď. Viděli jsme to tam v modrém ledu, předmět podobný ponorce bez velitelské věže a řídícího kormidla, 280 stop dlouhý a 45 stop v nejširším průměru.

Co, Van Walle? Vesmír? Jo, ale vysvětlím to raději až později," McReadyho vyrovnaný hlas pokračoval.

"Přiletělo to z vesmíru, řízeno a poháněno silami, které se lidstvu zatím nepodařilo objevit a nějak - asi díky poruše - se to lapilo do magnetického pole Země. Přiletěli sem z jihu a patrně neovladatelně kroužili kolem magnetického pólu. I dnes jsou tady podmínky pěkně drsné. Ale v dobách, kdy Antarktida zamrzala, to muselo být tisíckrát horší. Zuřil sněžný blizard a po zaledňujícím se kontinentu se hnal navátý i čerstvý sníh. Na hraně nyní pohřbené hory musely být sněžné víry obzvlášť hrozivé, pevná masa bílé tmy.

Loď čelně narazila do tvrdé žuly a ztroskotala. Část posádky přežila, loď ale musela být zničená, řídící mechanismus zablokovaný. Norris je přesvědčen, že ji přitáhlo zemské pole. Žádná věc vyrobená inteligentními bytostmi se nemůže utkat s mrtvou nesmírností přírodních planetárních sil a přežít.

Jeden z pasažérů vystoupil. Vítr, který jsme tam zažili, nikdy neklesl pod čtyřicet jedna a teplota se nikdy nevyhoupla nad mínus 60. Tenkrát musel být vítr silnější. A všude kolem neproniknutelná bílá stěna ženoucího se sněhu. Během deseti kroků byla ta věc zcela ztracená." Na chvíli se odmlčel, hluboký klidný hlas udělal místo hukotu větru nad hlavou a tíživému a zlověstnému bublání roury od kuchyňských kamen.

Nahoře zuřila sněhová bouře. Sníh unášený hučícím větrem se hnal vodorovně se zemí a nořil tábor pohřbený v zemi do oslepující bělosti. Kdyby někdo z polárníků vyšel z tunelu, který pod povrchem spojoval jednotlivé buňky tábora, byl by ztracen během deseti kroků. Venku se tři sta stop do vzduchu tyčil štíhlý černý prst stožáru rádia a jeho vrcholek obklopovala jasná noční obloha. Obloha jemného hvízdajícího větru pospíchajícího rovnoměrně z jedné strany na druhou pod vlnící se a planoucí oponou polární záře. A daleko na severu hořel obzor zvláštními divokými barvami půlnočního soumraku. Tak vypadalo jaro tři sta stop nad Antarktidou.

Na povrchu nebylo nic jiného než bílá smrt. Smrt ledových jehliček hnaných větrem, který vysával život ze všech teplých předmětů. Ledová bílá opona nekonečného sněhu, drobné šlehající částečky, které nenasytně pohlcovaly vše kolem sebe.

Kinner, malý kuchař se zjizveným obličejem, se otřásl. Před pěti dny se vynořil na povrch, aby došel do zásobárny pro zmrzlé hovězí. Když se vracel, přihnala se z jihu sněhová smršť. Studená bílá smrt, která se na něj vyřítila, ho během

dvaceti vteřin zcela oslepila. Potácel se v divokých kruzích. Muži uvázaní na lanech ho v neproniknutelné temnotě hledali půl hodiny.

Ztratit během deseti kroků se mohl člověk nebo ta věc velice snadno.

"Sněhová smršť byla pravděpodobně ještě hrozivější, než jak ji známe dnes." McReadyho hlas vrátil Kinnera do přítomnosti. Zpět k drahocennému páchnoucímu teplu administrativní buňky. "Pasažér z lodi na to nebyl patrně vůbec připraven. Zmrznul deset kroků od lodě.

Snažili jsme se k lodi prokopat a ve vykopaném tunelu jsme narazili na tohohle zmrzlého tvora. Barclay ho sekerou na led zasáhl do lebky.

Když jsme uviděli, co to je, Barclay se vrátil k tažnému vozidlu, rozdělal oheň, a když byl tlak páry dostatečný, zavolal Blaira a doktora Coppera. Barclaymu se potom udělalo špatně a prozvracel tři dny.

Když přišli Blair a Copper, vyřízli jsme tvora i s ledem, jak to tady vidíte, zabalili jej a naložili na tahač, abychom ho sem přivezli. Chtěli jsme se dostat do té lodě.

Prokopali jsme se k její stěně a zjistili, že je z kovu, který neznáme. Naše nemagnetické nástroje z berylia a bronzu na něj neměli nejmenší účinek. Barclay měl v tahači nějaké ocelové nástroje, ani ty však nezanechaly nejmenší škrábanec. Udělali jsme několik pokusů, dokonce jsme bezvýsledně vyzkoušeli i kyselinu z baterie.

Museli používat nějaký neutralizační proces, hořčík by jinak nemohl kyselině takhle odolávat, a ten kov musel být nejméně devadesátipětiprocentní hořčík. To jsme však nemohli tušit, a když jsme uviděli pootevřené dveře do kabiny, prořezali jsme kolem nich volný prostor. Kabinu vyplňoval čistý tvrdý led, kterým jsme nemohli proniknout. Malou prasklinou jsme uvnitř viděli pouze kov a nářadí a tak jsme se rozhodli uvolnit led bombou.

Měli jsme dekanitové bomby a termit, který rozpouští led. Dekanit by mohl poškodit cenné předměty, zatímco termitové teplo led jen uvolní. Umístili jsme s doktorem Copperem a Norrisem dvacetipětilibrovou bombu, spojili dráty a odpalovací zařízení vynesli tunelem na povrch, kde u parního tahače čekal Blair. Termitovou bombu jsme odpálili z druhé strany granitové stěny asi čtyři sta yardů daleko.

Hořčíkový kov lodi se samozřejmě vznítil. Bomba zazářila a zhasla, potom opět vzplanula. Běželi jsme zpátky k tahači a záře postupně nabývala na intenzitě. Z našeho místa jsme viděli, jak je celé ledové pole zespoda ozářené nesnesitelně jasným světlem. Stín lodi tvořil velký tmavý kužel směřující na sever, kde právě uhasínal soumrak. Nějakou dobu to trvalo a my jsme napočítali celkem tři stínové předměty, které mohly být dalšími pasažéry. Potom se ledový příkrov kolem lodě začal bortit.

Proto jsem vám to místo trochu přiblížil. Vítr vanoucí z pólu jsme měli v zádech. Proměnil páru a vodíkový plamen v ledovou tříšť, kterou strhnul s sebou. Ohnivý žár pod ledem se obrátil k Antarktickému oceánu dřív, než nás pohltil. Jinak bychom se nevrátili, ani žulová hrana, která zastavila světlo, by nás nemohla ochránit.

V tom oslepujícím pekle jsme zahlédli obrovské předměty - černá masivní tělesa. Na chvíli zastínily dokonce i bílý žár hořčíku. Bylo nám jasné, že to musely být motory. Tajemství, ztracená v ohnivé nádheře - tajemství, která by bývala mohla otevřít lidstvu bránu do vesmíru. Záhadné předměty, které dokázaly vznést a pohánět vesmírnou loď a které pohltila síla magnetického pole Země. Viděl jsem, jak Norris pohybuje ústy a sklání hlavu. Co říká, jsem neslyšel.

Izolace a osamění byly prolomeny. Celé zemské pole, do kterého se loď před dvaceti milióny let propadla, rozpoutalo své síly. Z oblohy vystřelovala světla polární záře a koupala celou planinu v studeném světle toho mrazivě nádherného představení. Sekera na led se mi v ruce rozpálila do ruda a při doteku se studeným ledem výhrůžně syčela. Kovové knoflíky na oblečení se mi vpalovaly do masa. Zpoza žulové stěny vyšlehl ocelově modrý záblesk.

Potom se ledové vrstvy zhroutily. Chvíli se ozývalo skřípání, jako když se suchý led tře o kov.

Byli jsme zcela oslepeni, a než se naše oči vzpamatovaly, hodiny jsme bezmocně tápali v temnotě. Všechny cívky v okruhu jedné míle, dynamo a všechna rádia, sluchátka a reproduktory byly zničené. Kdybychom neměli parní tahač, nikdy bychom se k Sekundární stanici nedostali.

Jak všichni víte, Van Wall přiletěl z Velkého magnetu za svítání. Co nejrychleji jsme se potom dopravili domů. A to je asi tak všechno, co vám k té... věci můžu říct." McReadyův mohutný plnovous pokynul směrem k balíku na stole.

2

Blair nervózně přešlapoval a jeho kostnaté prsty se pod prudkým světlem horečnatě svíraly. Malé hnědé skvrny na

kloubech mu klouzaly dopředu a dozadu, jak sebou šlachy pod kůží křečovitě cukaly. Odhrnul kousek plachtoviny a netrpělivě se zadíval na tmavý předmět uvězněný v ledu.

McReadyho veliké tělo se ještě víc napřímilo. Ten den ujel s kymácejícím se a rachotícím parním tahačem čtyřicet mil a na Velký magnet se mu podařilo propracovat teprve před chvílí. Dokonce i na jeho neotřesitelnou vůli působila přítomnost tolika lidí tísnivě. Sekundární tábor, to byla samota a ticho rušené jen vlčím vytím větru ženoucího se z pólu. Kvílení větru, které ho provázelo i ve spánku, a ďábelský, nepopsatelně ohavný obličej toho monstra, které stejně, jako když je uviděl poprvé, na něj ve snu potměšile zíralo z jasného modrého ledu, v lebce zatnutou sekyru na led.

Obrovský meteorolog opět promluvil. "Problém je následující. Blair tu věc chce prozkoumat. Rozmrazit ji, nabrat mikroskopické vzorky tkáně a tak dále. Norris je přesvědčený, že je to nebezpečné a Blair tvrdí opak. Doktor Copper v podstatě souhlasí s Blairem. Norris je fyzik a ne biolog. Upozorňuje ale na něco, co bychom si měli všichni poslechnout. Blair popsal mikroskopické formy života, které biologové našli dokonce i v těchto studených a nehostinných končinách. Každou zimu zamrzají a v létě na tři měsíce roztávají a žijí.

A Norris upozorňuje právě na to - že roztávají a opět žijí. I tahle bytost určitě měla své mikroorganismy. Má je každá živoucí věc, kterou známe. A Norris se obává, že když ty mikroskopické organismy, které byly dvacet miliónů let zmrzlé, rozmrazíme, mohli bychom uvolnit nějakou epidemii - choroboplodné zárodky na Zemi dosud neznámé.

Blair připouští, že takové mikroskopické formy by si mohly udržet schopnost života. Neorganizované formy života, jako jsou jednotlivé buňky, mohou, pokud jsou hluboce zmrazeny, přežít velice dlouho a my dosud přesně nevíme jak dlouho. Sama ta obluda je mrtvá stejně dokonale jako zmrzlí mamuti, které našli na Sibiři. Organizované formy života na vysokém vývojovém stupni nemohou takové podmínky vydržet.

Na rozdíl od mikroorganismů. Norris varuje, že bychom mohli rozpoutat nějakou chorobu, se kterou se člověk ještě nesetkal a je vůči ní tudíž naprosto bezbranný.

Blairova odpověď zní, že i kdyby takové živoucí mikroorganismy existovaly, Norris ten problém úplně otočil. Neměly by nejmenší imunitu vůči člověku. Chemické složení lidského těla pravděpodobně..."

"Pravděpodobně!" Hlava malého biologa poskočila rychlým ptačím pohybem. Zdálo se, že svatozář šedých chlupů kolem jeho lysé hlavy se hněvivě načepýřila. "Copak nechápete..."

"Já vím," přerušil ho McReady. "Ta věc není pozemského původu. Nezdá se pravděpodobné, že by mohla mít chemické složení natolik podobné našemu, aby byl přenos infekce jen trochu možný. Řekl bych, že žádné nebezpečí nehrozí."

McReady se podíval na doktora Coppera. Ten pomalu zavrtěl hlavou. "Ani v nejmenším," prohlásil přesvědčeně. "Člověk nemůže nakazit nebo být nakažen zárodky, které žijí v tak poměrně blízkých organismech, jako jsou hadi. A ujišťuji vás, že ti nám jsou," po hladce oholeném obličeji přeběhl rozpačitý úsměv, "daleko bližší než ta - věc."

Vance Norris se rozzlobeně pohnul. V tomto shromáždění statných mužů byl poměrně malý, asi pět stop osm palců, a jeho podsaditá rozložitá postava ho dělala ještě menším. Černé vlasy se mu kroutily do pevných prstýnků, jako krátké ocelové drátky a jeho oči měly šedou barvu čerstvě rozříznuté oceli. Jeho pohyby, jeho myšlenky, veškeré jeho chování měly tvrdou rychlost ocelové pružiny. I nervy měl z oceli - pevné, pohotově reagující - a rychle podléhající korozi.

O svém názoru byl pevně přesvědčen a na jeho obranu vychrlil charakteristický rychlý příval úsečných slov. "K čertu s odlišným chemickým složením. Ta věc je možná mrtvá - nebo, bože chraň, taky ne -, vůbec se mi ale nelíbí. Tak jim, Blaire, ksakru tu obludnost, kterou tam tak hýčkáš, konečně ukaž. Ať se na tu hnusárnu sami podívají a rozhodnou se, jestli chtějí, aby jim tady v táboře rozmrzla.

Když už mluvíme o rozmrazení. Jestli se to má rozmrazit, muselo by se to udělat dneska v noci v jednom z našich doupat. Někdo - kdo má dneska v noci hlídku? Dneska má být silné magnetické - aha, Connant - kosmické záření. Takže tam budeš sedět s dvacet miliónů let starou mumií. Jenom to, Blaire, rozbal. Jak mají ksakru vědět, o čem je řeč, když to ještě ani neviděli? Klidně to může mít jiné chemické složení. Ať to má co chce, vím však, že to má v sobě něco, co se mi prudce nelíbí. Podle toho, jak se to tváří - na té obludě není nic lidského, tak to možná nevidíte - to bylo pěkně vzteklé, když to zmrzlo. A daleko přesnější by bylo, když řeknu plné šílené nepříčetné nenávisti. Nikdo z nás se toho ani nedotkne.

Jak o tom proboha mohou tihle chlapi rozhodovat? Neviděli ty tři červené oči a modré vlasy svíjející se jako červi. Svíjející se - krucinál, vždyť se to svíjí přímo v tom ledu před námi!

Nic, co země kdy zplodila, nemá v sobě tak nevýslovně ničivou touhu po pomstě, jaká zůstala v obličeji té zrůdy, když se před dvaceti milióny let podívala na ledovou pustinu kolem sebe. Zuřivost? Nic jiného než spalující krutá zuřivost!

Sakra, vždyť od té doby, co jsem se do těch tří červených očí podíval, mě pronásledují strašné sny. Noční můry. Zdá se mi o tom, jak ta věc rozmrzla a ožila, že to těch dvacet miliónů let vůbec nebylo mrtvé, dokonce ani v bezvědomí, jenom zpomalené a čekalo to - čekalo. A vy ty sny budete mít taky, protože ta zatracená věc, kterou země nikdy nezkrotí, bude dneska v noci odkapávat a prosakovat dál do kosmického prostoru.

A Connante," Norris švihl rukou směrem k odborníkovi na kosmické záření, "nebude to legrace sedět tam celou noc v naprostém tichu? Jen nářek větru nad hlavou a ta věc bude odkapávat..." Na chvíli se odmlčel a rozhlédl se kolem sebe.

"Já vím. Tohle není žádná pragmatická věda. Je to ale psychologie. Čekají na vás noční můry. Mám je každou noc od té doby, co jsem se na tu věc podíval. Proto ji nenávidím - vůbec se tím netajím - a nechci, aby tady s námi byla. Odvezte ji tam, kde jste ji našli a nechejte ji na dalších dvacet miliónů let zmrznout. Měl jsem živé noční můry - že ta věc není jako my - což je jasné -, ale z úplně jiné tkáně, kterou umí zcela ovládat. Že umí měnit svůj tvar a dokáže vypadat jako člověk - a čekat, aby mohla zabíjet a jíst...

Není to žádný logický argument. Vím, že není. Ta věc se ale veškeré pozemské logice vymyká.

Možná to má cizí chemické složení a možná to má jiné mikroorganismy. Bakterie to možná nesnášejí, jak to ale, Blaire a Coppere, vypadá s viry? Říkali jste, že vir je jen jedna enzymová molekula. Ta by nepotřebovala nic jiného než jedinou proteinovou molekulu z jakéhokoliv těla.

A jak si můžete být tak jisti, že z miliónů nejrůznějších mikroskopických forem života, které v sobě může mít, není ani jedna nebezpečná? Co nemoci jako vzteklina, které napadají všechny teplokrevné živočichy bez ohledu na chemické složení jejich těl? A papouščí horečka? Máte, Blaire, tělo jako papoušek? A co sněť, gangréna, nebo nekróza, jestli chcete? Ty si chemické složení také moc nevybírají!"

Blair odtrhl pohled od svých rukou právě na tak dlouho, aby se na okamžik setkal s Norrisovýma šedýma rozzlobenýma očima. "Podle toho, co jsi zatím říkal, tak jediná věc, kterou nás ta bytost může nakazit, jsou sny. Půjdu tak daleko, že to uznám." Přes jeho vrásčitý obličej přelétl poťouchlý, mírně zlomyslný úsměšek. "Také nějaké mám. Nakažlivé sny. Není pochyb o tom, že je to nesmírně nebezpečná choroba.

Co se týče ostatních věcí, o kterých jsi mluvil, máš velice mylnou představu o virech. Za prvé nikdo nedokázal, že je sama o sobě teorie enzymových molekul uspokojivě vysvětluje. A za druhé, až se nakazíš tabákovou mozaikou nebo pšeničnou rzí, dej mi vědět. Přitom je pšenice složení tvého těla daleko bližší než tahle bytost z jiného světa.

Taky tvoje vzteklina je omezená, přísně omezená. Nemůžeš ji chytit od pšenice nebo ryby, ani je tím nemůžeš nakazit, a to jsou naši příbuzní pocházející ze společných předků. Což se, Norrisi, tady o té věci nedá říct." Blair potěšeně pokynul hlavou k hromadě plachtoviny na stole.

"Tak tedy tu zatracenou věc rozmrazte v kbelíku formalínu, když bez toho nemůžete být. Navrhuju, abychom..."

"A já ti říkám, že by to nemělo žádnou cenu. Kompromisy si nemůžeme dovolit. Proč jste sem s velitelem Garrym přijeli zkoumat magnetismus? Proč vám to nestačilo doma? V New Yorku je magnetické síly přece dost. Zkoumat život té věci ze vzorků plovoucích ve formalínu můžu stejně špatně jako vy magnetismus v New Yorku. Když tady s tou bytostí naložíme, jak navrhuješ, už nikdy nemáme šanci sehnat duplikát! Rasa, ze které pochází, musela za dvacet miliónů let, co tu ta věc ležela zamrzlá, vyhynout, a tak i kdyby nakrásně pocházela jen z Marsu, už se s ní nikdy nesetkáme. Také jejich loď je ztracená.

Existuje jenom jeden způsob, jak to udělat - a je to ten nejlepší způsob. Musí se rozmrazit pomalu, opatrně a ne ve formalínu."

Velitel Garry opět vystoupil dopředu a Norris mu s hněvivým mručením udělal místo. "Myslím si, pánové, že Blair má pravdu. Co tomu říkáte?"

Connant zavrčel. "Zní to docela dobře, jenom by na to měl sám dohlédnout, až to bude tát." Žalostně se usmál a odhrnul si z čela zatoulanou kadeř barvy zralých třešní. "Copak to není senzační nápad, jak tam ponocuje se svou sympatickou mrtvolkou?"

Garry se lehce pousmál. Skupina nastoupených mužů zašuměla souhlasným potlačovaným smíchem. "Řekl bych, že jakýkoliv duch, kterého to mohlo mít, tady za tu dobu musel umřít hlady, Connante," poznamenal Garry. "Nevypadáš, že bys na tu věc nedokázal dohlídnout. 'Železný muž' Connant by měl být stále ještě schopen zlikvidovat všechny protihráče."

Connant stísněně potřásl hlavou. "Nemám strach z duchů. Pojďte se na tu věc podívat. Já..."

Blair zatáhl nedočkavě za provazy. Vrstva plachtoviny sklouzla a odhalila svůj obsah. Led začal v teplé místnosti trochu tát a byl průzračný a modrý jako tlusté kvalitní sklo. Pod prudkým světlem holé žárovky se mokře a kluzce leskl.

Celá místnost náhle ztuhla. Ta věc ležela na holých umaštěných prknech stolu obličejem nahoru. Z podivné lebky stále ještě trčelo zlomené topůrko sekyry na led. Z obličeje orámovaného hemžícím se hnízdem odporných červů, modrých pohybujících se červů plazících se tam, kde by měly růst vlasy, zíraly tři šílené oči naplněné nenávistí a plály živoucím ohněm jasným jako čerstvě prolitá krev.

Van Wall, šest stop vysoký a dvě stě liber těžký pilot železných nervů sípavě zalapal po dechu a začal si klopýtavě razit cestu ven na chodbu. Polovina mužů se vrhla ke dveřím. Ostatní se s podlamujícími koleny snažili dostat pryč od stolu.

McReady zůstal stát na svém místě a pozoroval je, obrovské tělo pevně zakotvené na silných nohách. Norris na druhém konci stolu se na tu věc nasupeně díval a doutnala v něm nenávist. Venku na chodbě mluvil Garry najednou s desítkou mužů.

Blair vzal do ruky kladívko. Led, který věc obaloval dvacet miliónů let, pod ocelovým klínem chřupavě vzdychal a odletoval na podlahu.

3

"Vím, že se ti ta věc nelíbí, Connante, musí ale jenom správně rozmrznout. Říkáš, abychom ji nechali, jak je, dokud se nedostaneme do civilizace. Souhlasím, že tvůj argument, že bychom tam mohli odvést lepší a ucelenější práci, má něco do sebe. Ale jak bychom to dostali přes rovník? Než bychom dorazili do New Yorku, museli bychom to provézt přes rovníkový teplotní pás a ještě přes dva subtropické. Nechceš u toho sedět ani jedinou noc, ale navrhuješ, abych tu mrtvolu pověsil do mrazírny společně s hovězím?" Blair vzhlédl od svého opatrného osekávání ledu a vítězoslavně pokyvoval svou holou skvrnitou lebkou.

Kinner, podsaditý kuchař s obličejem zbrázděným jizvami zachránil Connanta před útrapami odpovědi. "Tak to pozor, vážený. Jestli dáte tuhle věc do mrazírny k masu, přísahám při všech existujících bozích, že tě vrazím za ní, abys jí dělal společnost. Už teď jste nanosili všechny, čím se dalo v táboře pohnout, na mé kuchyňské stoly a já jsem si to musel nechat líbit. Zkuste si ale dávat věci jako tahle potvora do mé mrazírny nebo dokonce do zásobárny masa a můžete si vařit ty svý pochoutky sami."

"No tak, Kinnere," bránil se Blair, "tohle je jediný stůl na Velkém magnetu, který je dost velký na to, aby se na něm dalo pracovat. To ví přece každý."

"Jo, a každý sem všechno tahá. Clark sem pokaždé přivleče svoje psy, když se poperou a musí je šít. Ralsen tady opravuje sáně. Jděte se s tím vycpat, jediná věc, která na tom stole chybí je boeing. A to jenom proto, že se vám ještě nepodařilo vymyslet, jak byste ho pronesli tunelem."

Velitel Garry se otřásal potlačovaným smíchem a zubil se na Van Walla, statného hlavního pilota. Van Wallův mohutný blonďatý plnovous sebou podezřele cukal, když Kinnerovi vážně přikyvoval. "Máš svatou pravdu, Kinnere. Letecká sekce je jediná, kdo se k tobě chová slušně."

"No, máme tady trochu přelidněno, Kinnere," uznal Garry. "Každému to tak občas připadá. V polárním táboře se moc soukromí nenajde."

"Soukromí? Co to sakra znamená? Co mě opravdu dohnalo k slzám, bylo, když jsem viděl, jak mi tady Barclay odmontoval dveře a vykřikoval 'Poslední stavební dříví v táboře! Poslední stavební dříví v táboře!' a nesl je ven, aby si postavil ten svůj domeček na tahač. Čert aby ho vzal, ten vyřezávaný měsíc na dveřích, které vynesl ven, postrádám víc než slunce po západu. To nebylo jen poslední stavební dříví, co s Barclayem odešlo. Odnesl s ním i poslední soukromí v tomhle zatraceném táboře."

Výbuch Kinnerovy věčné dobromyslné nabručenosti vyvolal úsměv dokonce i na Connantově sklíčeném obličeji. Rychle ale zase odumřel, když se jeho tmavé hluboko posazené oči stočily zpátky k rudému pohledu obludy, kterou Blair vysekával z ledové kukly. Velkou rukou si pročísl vlasy padající až na ramena a navyklým gestem si na prst navinul pramen za uchem. "V buňce kosmického záření bude víc než narváno, jestli tam mám celou noc sedět s tou obludou," zavrčel. "Proč nemůžete pokračovat v tom osekávání - ujišťuju vás, že by to bylo daleko lepší než otravovat v noci slušný lidi - a potom to pověsit nad parní kotel? Tepla je tam dost. Za několik hodin tam rozmrzne nejen kuře, ale i celá půlka hovězího."

"Já vím," pokývl Blair a upustil kladívko, aby mohl lépe gestikulovat svými kostnatými skvrnitými prsty, malé tělo napnuté nedočkavostí, "tohle je ale příliš důležité, než abychom mohli něco riskovat. Na takový objev už nikdy nemůžeme narazit. Je to jedinečná příležitost, které se lidstvu dostalo, a nesmíme udělat žádnou chybu.

Pamatuješ se ještě, jak jsme u Rossova moře chytali ryby a jak mrzly téměř okamžitě, jen co jsme je vytáhli na palubu, a zase obživly, když jsme je potom opatrně rozmrazili? Nízké formy života rychlé zmrznutí a pomalé rozmrazování nezabíjí. Máme..."

"Panebože, chceš tím říct, že ta zatracená věc obživne?" zaječel Connant. "Okamžitě mě k ní pusť! Udělám z ní sekanou."

"Ne! Nech toho, ty idiote!" Blair skočil před Connanta a bránil svůj drahocenný objev vlastním tělem. "Ne. Jenom nízké formy života. Pro všechno na světě, nech mě to dodělat. Nemůžeš rozmrazit vyšší formy života a očekávat, že přijdou k sobě. Chvíli počkej, to snad vydržíš! Ryba může po rozmrazení přijít k sobě, protože je to nízká forma života, která může oživit jednotlivé buňky svého těla a to jí k obnovení života stačí. Jakákoliv vyšší forma rozmrazená tímto způsobem je mrtvá. I když se jednotlivé buňky oživí, celek je mrtvý, protože k životu potřebuje organizaci a kooperaci. Ta kooperace se oživit nedá. Ve všech nezraněných rychle zmrazených zvířatech existuje jistý potenciální život. U vyšších zvířat z něho ale nikdy za žádných podmínek nebude život aktivní. Vyšší tvorové jsou příliš komplikovaní, příliš choulostiví. Tohle je inteligentní bytost na stejně vysokém vývojovém stupni, jako jsme my. Možná na ještě vyšším. Je mrtvá, stejně jako by byl mrtvý zmrzlý člověk."

"Jak to můžeš vědět?" nevzdával se Connant a potěžkával sekeru na led, které se před tím zmocnil.

Velitel Garry mu položil ruku na široké rameno, aby ho zarazil. "Počkej, Connante. Chci, aby v tomhle bylo jasno. Souhlasím s tebou, že by žádné rozmrazování nepřipadalo v úvahu, kdyby existovala sebemenší šance, že to obživne. Dávám ti plně za pravdu, že něco tak odporného živé mít nemusíme, nedokážu si ale představit, že by taková i sebenepatrnější možnost existovala."

Doktor Copper vyndal dýmku, kterou držel v zubech, a vysoukal své rozložité tmavé tělo z kóje, ve které seděl. "Blair to myslel čistě teoreticky. Tahle věc je mrtvá. Stejně mrtvá jako mamuti, které našli zmrzlé na Sibiři. Máme k dispozici celou řadu důkazů, že organismy po zmrazení nežijí, dokonce ani ryba ne, všeobecně řečeno. A žádný důkaz, že by to vyšší formy zvírat za nějakých podmínek dokázaly. Máš snad něco proti tomu, Blaire?"

Malý biolog se celý rozklepal. Prořídlé chomáče vlasů, které mu trčely podél holé lebky se otřásaly spravedlivým hněvem. "Mám proti tomu to," ozval se ublíženým tónem, "že jednotlivé buňky mohou mít stejné vlastnosti jako před zmrazením, pokud se správně rozmrazí. Buňky lidských svalů žijí ještě mnoho hodin po smrti svého nositele. A jenom proto, že žijí, stejně jako třeba buňky vlasů a nehtů, nenařkneš ještě mrtvolu, že je zombie nebo něco takového.

Když to teď správně rozmrazím, budu možná moct určit, odkud to pochází. Jinak se nikdy nemůžeme dozvědět, zda to je ze Země nebo Marsu nebo Venuše nebo z opačného konce vesmíru.

A jenom proto, že to nevypadá jako člověk, to hned nemusíte označovat za ďábelské nebo útočné. Třeba ten výraz obličeje vyjadřuje smíření s osudem. Bílá barva je pro Číňany barvou smutku. Když mohou mít lidé různé zvyky, proč by nemohla mít tak odlišná rasa odlišnou mimiku obličeje?"

Connant se tiše neradostně zasmál. "Pokojné odevzdání se osudu! Jestliže tohle má být způsob, jak vyjadřují rezignaci, rozhodně bych nechtěl vidět, jak vypadají, když se rozzuří. Tenhle obličej nebyl určen k tomu, aby vyjadřoval pokoj a mír. Na nezáludné myšlenky jako mír mu chybí ty správné rysy.

Vím, že je to tvůj miláček - zkus být ale trochu soudný. Tahle věc musela od mládí zažívá upalovat jejich místní koťata a v dospělosti se bavila vymýšlením nových ďábelských metod mučení."

"Nemáš nejmenší právo něco takového tvrdit," vyštěkl Blair. "Jak můžeš mít vůbec nějaké ponětí o výrazu obličeje jiné rasy než lidské? Možná, že nemá vůbec žádný lidský ekvivalent. Je to jenom odlišný vývojový směr přírody, další příklad její nádherné vynalézavosti. Život, který vyrostl na jiné, možná drsnější planetě a má jiné formy a rysy. Je to ale stejně legitimní dítě matky přírody, jako jsi ty sám. Ukazuješ tady jenom dětinskou lidskou slabost, nenávist vůči všemu odlišnému. Ve svém vlastním světě by tě to pravděpodobně označilo za rozměklou bílou obludnost s nedostatečným počtem očí a houbovitým tělem nafouklým plyny.

Nemáš právo prohlašovat, že je to nutně ďábelské, protože to vypadá jinak!"

Norris ze sebe vyrazil jen jediné výbušné: "Aha!" a podíval se ještě jednou na tu věc. "Bytosti z jiných světů opravdu nemusí být ďábelské jen proto, že vypadají jinak. Tahle ale ďábelská je! Dítko přírody, říkáš? Potom to ale musela být

zatraceně ďábelská příroda."

"Přestanete se už sakra konečně hádat a dáte tu věc pryč z mého stolu?" zavrčel Kinner. "A přikryjte to něčím. Vypadá to nemravně."

"Kinner se na stará kolena stal cudným," posmíval se Connant.

Kinner se zespoda podíval na velkého fyzika. Zjizvená tvář se mu stáhla k pevně semknutým rtům, které vykouzlily pokřivený úsměšek. "A pročpak jsi, ty hrdino, před chvílí tam remcal? Jestli chceš, můžeme tu věc posadit vedle tebe na židli."

"Z jejího obličeje strach nemám," zavrčel Connant. "Myšlenka, že budu u té mrtvoly držet noční hlídku, se mi nijak zvlášť nelíbí, klidně to ale udělám."

Kinnerův škleb se rozšířil. "Ho, ho." Přistoupil ke kuchyňským kamnům a energicky potřásl uhlíky na roštu mokrém od ostrých ledových úlomků, které začaly od Blaira opět odletovat.

4

"Klak," oznámil počítač kosmického záření, "klak-berrrp-klak."

Connant sebou trhl a upustil tužku.

"Hergot." Podíval se do vzdáleného rohu, kde stál na stole Geigerův počítač. Potom se ponořil pod stůl, na kterém pracoval, aby tužku sebral. Sedl si zpátky ke své práci a snažil se, aby psal trochu rovnoměrněji. Měl v písmu podivné skoky a propady, vždycky v okamžiku, když se náhle ozvaly hrdé slepičí zvuky Geigerova počítače. Nepravidelné kvokavé zvuky počítače a občasné zaharašení padajícího uhlí v měděných bachratých kamnech podmalovávalo temné syčení tlakové lampy, kterou si svítil, a oddechování a převalování desítky mužů spících v Rajském domě na konci chodby. A měkké monotónní kap-kap-kap z bytosti v rohu.

Connant vytrhl z kapsy balíček cigaret, jednu vyklepl a vbodl si ji lačně do úst. Zapalovač vypověděl službu, a tak se hněvivě prohraboval stohem papírů a hledal zápalky. Několikrát škrtl kolečkem zapalovače, se zaklením ho odhodil a vstal, aby si kleštěmi podal žhavý uhlík z kamen.

Když se vrátil ke stolu a zkusil ještě jednou zapalovač, okamžitě chytil. Počítač vychrlil sérii štěkavých zachechtání, jak jím projela dávka kosmického záření. Connant se na něj zlostně podíval a pokusil se soustředit na vyhodnocení údajů, které se během uplynulého týdne nashromáždily. Týdenní přehled...

Vzdal to a kapituloval před zvědavostí a nervozitou. Zvedl lampu a šel s ní ke stolu v rohu. Potom se vrátil ke kamnům a sebral kleště na uhlí. Ta obluda už tála téměř osmnáct hodin. S podvědomou obezřetností do ní dloubl. Tělo už dávno ztratilo pancéřovou tvrdost a bylo teď gumovitě měkké. Připomínalo mokrou modrou gumu, která se ve světle petrolejové lampy pod kapkami vody leskla jako malé kulaté drahokamy. Connant pocítil iracionální touhu vylít na tu věc obsah lampy a přihodit k tomu zapálenou cigaretu. Tři červené oči na něj nevidomě zíraly a jejich rubínové bulvy odrážely matné začouzené paprsky dopadajícího světla.

Nejasně si uvědomil, že se do nich dívá už velice dlouho, a ještě nejasněji pochopil, že už nejsou nevidomé. Nepřipadalo mu to však důležité, ne důležitější než usilovný pomalý pohyb chapadlovitých výrůstků, které vyrazily z konce hubeného pomalu pulzujícího krku.

Connant popadl lampu a vrátil se ke své židli. Posadil se a zíral do stránek matematických výpočtů před sebou. Cvakání počítače ho z podivného důvodu už tolik nerušilo, harašení uhlí v kamnech neodvádělo jeho pozornost.

Automaticky procházel týdenní zprávu, vyplňoval údaje do kolonek, dělal si stručné shrnující poznámky a z práce ho nevytrhlo ani zavrzání prken za zády.

Zavrzání podlahy se ozvalo blíž.

5

Blair se náhle vynořil z hlubin nočními můrami obtíženého spánku. Nezřetelně se nad ním vznášel Connantův obličej. Na chvíli si myslel, že je to jen pokračování hrůzného divokého snu, Connantův obličej však byl rozzlobený a trochu vyděšený. "Blaire - Blaire, ty proklatý lenochu, probuď se."

"Co je, co se děje?" malý biolog si třel oči, kostnaté skvrnité prsty zkroucené do znetvořené, jakoby dětské pěstičky. Z

okolních kójí se začaly vynořovat ostatní tváře a hleděly na ně.

Connant se narovnal. "Vstávej a koukej sebou hodit. To tvoje zatracený zvíře uteklo."

"Co - uteklo!" zařval býčí hlas hlavního pilota Van Walla s takovou silou, až se stěny otřásly. Ve spojovacích chodbách se náhle rozkřičely další hlasy. Přiřítila se desítka obyvatel Rajského domu, Barclay, podsaditý a baňatý v dlouhém vlněném spodním prádle, v rukách svíral hasicí přístroj.

"Co se proboha děje?" chtěl vědět.

"Ta vaše zatracená potvora je pryč. Asi před dvaceti minutami jsem usnul, a když jsem se probudil, už tam nebyla. Neříkal jsi náhodou, doktore, že tyhle věci nemůžou obživnout? Blairův pitomý potenciální život vyvinul zatraceně hodně potenciálu a ztratil se nám."

Copper na něj prázdně zíral. "Není to - pozemské," vydechl najednou. "Řekl - řekl bych, že na to neplatí pozemské zákony."

"No tak si to tedy vzalo prachobyčejnou pozemskou dovolenou a zapomnělo se nás zeptat, jestli s tím souhlasíme. Musíme to najít a nějak chytit." Connant rozhořčeně zaklel, v hluboko posazených očích zatvrzelý hněvivý výraz. "Je zázrak, že mě ta pekelná potvora ve spánku nesežrala."

Blair se na něj podíval, bledé oči najednou strnulé hrůzou. "Možná to - to - ehm - musíme - musíme to najít."

"Ty to musíš najít. Je to tvůj mazlíček. Já už jsem svoje udělal a úplně mi stačilo těch sedm hodin, co jsem tam seděl, poslouchal cvakání počítače a vy jste si tady zatím pěkně chrápali. Nechápu, jak se mi vůbec podařilo usnout. Jdu do velitelské budovy."

Dveřmi se protáhl velitel Garry a utahoval si pásek na kalhotách. "Nikam chodit nemusíš. Van tady řve jako letadlo startující s větrem v zádech. Takže to nebylo mrtvé?"

"Můžu tě ujistit, že jsem to ven v náručí nevynesl," vyštěkl Connant. "Poslední, co si pamatuju, byla rozseknutá lebka, ze které vytékal nějaký zelený sulc, něco jako rozmáčknutá housenka. Doktor právě prohlásil, že naše zákony neplatí - není to pozemské. Máme tu teda podle ksichtu nepozemské monstrum v nepozemské náladě a prochází se tady s rozšklebenou lebkou, ze které vytéká mozek."

Ve dveřích se objevili Norris s McReadym a za nimi se tlačili další zimou se tetelící muži. "Nepotkal jste to někdo náhodou?" zeptal se Norris nevinně. "Asi čtyři stopy velké, tři červené oči, s vytékajícím mozkem. Už jste si někdo ověřil, jestli to není jenom blbý vtip? Jestli ano, měli bychom všichni společně pověsit Blairova miláčka Connantovi na krk jako dávní námořníci albatrosa."

"To není žádný vtip," zachvěl se Connant. "Panebože, jak bych si přál, aby byl. Klidně bych nosil..." Zarazil se. Chodbami se rozlehlo divoké podivné zakvílení. Muži se pootočili a strnuli.

"Myslím, že jsme to našli," dokončil Connant. V očích se mu objevil zvláštní strach. Vrhl se do své kóje v Rajském domě a téměř okamžitě se zase objevil s těžkým revolverem ráže 45 a sekerou na led. Obě zbraně jemně potěžkal a zamířil k chodbě do Psího města.

"Vybralo si to špatnou chodbu a skončilo mezi psy. Poslouchejte, přervali řetězy."

Vyděšené kvílení psí smečky se změnilo v zvuky divoké štvanice. V úzkých chodbách hřměl psí štěkot a zaznívalo v něm hrdelní vrčení čisté nenávisti. Potom se ozvalo bolestivé zavřískání a tucet vrčivých štěknutí.

Connant se vrhl ke dveřím. Těsně za ním následovali McReady, Barclay a velitel Garry. Ostatní muži vyrazili pro zbraně, do velitelské buňky a do přístřešku se sáněmi. Pomroy, který se staral o pět krav na Velkém magnetu, se rozběhl chodbou opačným směrem, aby přinesl šest stop dlouhé vidle s ostrými zuby.

Barclay prudce zabrzdil, když McReadova mohutná postava neočekávaně zahnula z chodby vedoucí do Psího města a zmizela za rohem. Okamžik tam nejistě stál, hasicí přístroj stále v ruce a váhal, na kterou stranu se má přidat. Potom se rozběhl za širokými Connantovými zády. Ať už měl McReady za lubem cokoliv, nebylo pochyb o tom, že to zvládne sám.

V zatáčce chodby se Connant zastavil. V hrdle mu zahvízdal zrychlený dech. "Panebože..." Hromové zadunění. Úzkými chodbami se prohnaly tři hmatatelné ohlušující zvukové vlny. Další dvě. Revolver dopadl na tvrdý ušlapaný sníh chodby a Barclay viděl, jak se sekera zvedá v obranném gestu. Výhled mu zastiňovalo Connantovo mohutné tělo, za

ním však slyšel něco mňoukat a šíleně se smát. Psi se trochu uklidnili a v jejich hlubokém vrčení zaznívala smrtelná vážnost. Drápy škrábaly o udusaný sníh a utržené řetězy zvonily a chřestily.

Connant se prudce pootočil a Barclay uviděl scénu za ním. Zůstal stát jako přimrazený, potom vydechl prudké zaklení. Ta Věc se vrhla na Connanta, ten se rozmáchl mocnými pažemi a naplocho udeřil sekerou do něčeho, co mohlo být hlava. Strašlivě to zapraštělo a tělo rozervané na cáry půltuctem zdivočelých psů se opět prudce zvedlo. Rudé oči žhnuly nepozemskou nenávistí a nepozemsky nezničitelnou životaschopností.

Barclay na to zamířil hasicí přístroj. Oslepující prudký proud chemické tříště tu Věc zmátl, zastavil a držel v šachu, společně se zuřivými útoky psů, kteří se již dávno nebáli ničeho, co žilo, nebo mohlo obživnout.

Do chodby se protlačil McReady a razil si cestu mezi muži namačkanými v úzkém průchodu v marné snaze dostat se k místu zápasu. V McReadyho postupu byl jasný plán. V bronzových rukách svíral jednu z obrovských letlamp používaných na zahřívání motorů letadla. Skryl se za ohyb chodby a ozvalo se prudké zahučení, jak spustil lampu. Bláznivé mňoukání zesílilo. Psi se snažili dostat z dosahu tři stopy dlouhého jazyka modrého horkého plamene.

"Barclay, sežeň někde elektrický kabel a pusť do něj šťávu. A nějaký držák. Zlikvidujeme tu obludu elektrickým proudem, jestli se mi ji nepodaří spálit." V McReadyho hlase zaznívala autorita dobře naplánované akce. Barclay vyrazil k dlouhé chodbě vedoucí do elektrárny, Norris a Van Wall se však už hnali před ním.

Barclay našel kabel ve výklenku s elektropotřebami ve stěně tunelu. Netrvalo ani půl minuty a už ho s ořezanými konci vlekl zpátky. Ozval se Van Wallův povel: "Jedem!" a nouzové benzínové dynamo se rozhučelo. V elektrárně teď byl dobrý půltucet mužů a v topeništi parní elektrárny žhnulo uhlí. Na druhém konci Barclayho kabelu pracoval rychlými jistými prsty tiše klející Norris a upínal jej na přívod proudu.

Když se Barclay dostal do ohybu chodby, psi ustupovali před divokou zuřivostí obludy, které z rudých očí šlehala šílená nenávist vůči svým věznitelům. Psi tvořili polokruh krví zbrocených tlam, ze kterých svítily bílé zuby vyceněné v divoké dychtivosti, která se téměř vyrovnala zuřivosti rudých očí. V ohybu chodby stál připravený ledově klidný McReady a v rukách mu hučela připravená lampa. Ustoupil o krok, aby udělal Barclaymu místo, a nespouštěl oči z bestie před sebou. Na hubeném bronzovém obličeji mu pohrával lehký neproniknutelný úsměv.

Od elektrárny se ozval Norrisův hlas a Barclay postoupil dopředu. Kabel byl připojen na dlouhé násadě od lopaty na sníh, na jehož konci byly v pravém úhlu přivázány dva vodiče, které byly rozdělené a roztažené kusem dřeva asi na osmnáct palců. Obnažené měděné vodiče, ve kterých bylo 220 voltů, se ve světle tlakových lamp výhrůžně leskly. Obklíčená Věc kvičela, nenávistně prskala a uhýbala. McReady přistoupil k Barclaymu. Psi na druhé straně vycítili jejich plán s téměř telepatickou inteligencí vycvičených huskyů. Jejich vrčení přešlo do měkčí hlubší tóniny a začali se opatrně přibližovat. Obrovský jako noc černý aljašan najednou vyrazil a skočil na Věc před sebou. Ta se se zavřeštěním otočila a ohnala se po něm drápy zahnutými jako šavle.

Barclay se vrhl dopředu a rozehnal se připravenou násadou. Vzduch prořízlo pronikavé zaječení a vzápětí zase odumřelo. Chodbu zaplavil zápach spáleného masa a vyvalil se mastný kouř. V dálce temně dunělo benzínové dynamo.

Rudé oči v tuhnoucí křečovitě škubající parodii obličeje se zakalily. Rukám a nohám podobné končetiny se chvěly a cukaly. Psi se vrhli dopředu a Barclay odhodil smrtonosnou násadu. Věc na sněhu se nepohnula, ani když z ní psi začali rvát cáry masa.

6

Garry se rozhlédl po zaplněné místnosti. Třicet dva mužů, někteří se s prkennou nervozitou opírali o stěnu, jiní se neklidně vrtěli, několik jich sedělo a většina musela chtě nechtě vzpřímeně stát, namačkána jako sardinky. Třicet dva plus pět dalších, kteří byli zaměstnáni ošetřováním poraněných psů, což celkem dělalo třicet sedm, a to byl celkový počet všech obyvatel stanice.

Garry promluvil. "V pořádku. Vypadá to, že jsme všichni. Několik z vás - tři, nanejvýš čtyři - vidělo, co se stalo. Všichni jste se podívali na tu věc na stole a máte aspoň hrubou představu. Pokud ne, mohu vám to ukázat." Pokynul rukou ke stolu na předmět přikrytý plachtovinou. Vycházel zpod ní štiplavý zápach spáleného masa. Jeho návrh se setkal s rychlým neklidným zavrtěním hlav. "Charnauk už asi žádné spřežení nepovede," pokračoval Garry. "Blair by se na tu věc chtěl ještě podívat a důkladně ji prozkoumat. Chceme vědět, co se stalo, a mít hned teď jistotu, že je to navždy dokonale mrtvé. Chtěl by k tomu někdo něco říct?"

Connant se zazubil. "Pro všechny, kdo jsou na řadě, bych u toho doporučil noční hlídku."

"Takže, Blaire, co nám o tom můžeš říct? Co to bylo?" obrátil se Garry na malého biologa.

"Rád bych věděl, jestli jsme vůbec viděli její přirozenou formu," podíval se na přikrytou masu. "Možná to napodobilo bytosti, které postavily tu loď - spíš bych řekl, že ne. Řekl bych, že to byla skutečná podoba. Ti z nás, kteří byli blízko u ohybu chodby, to viděli v akci. Výsledek leží na stole. Když to uteklo, zjistilo to patrně, že Antarktida je pořád stejně studená jako před dlouhými věky, když ji uvidělo poprvé a zmrzlo. Podle pozorování, která jsem dělal, když to tálo, a podle vzorků, které jsem vyřízl a zakonzervoval, se domnívám, že to pocházelo z planety teplejší než Země. Ve své přirozené podobě by to nemohlo zdejší mráz vydržet. Na Zemi neexistuje forma života, která by mohla v Antarktidě v zimě žít, nejlepší předpoklady by měl ale pes. Našlo to psy a nějak se to přiblížilo k Charnaukovi a dostalo ho. Ostatní psi to cítili nebo slyšeli, nevím přesně, ale každopádně zdivočeli, přervali řetězy a zaútočili, ještě než to dokončilo své dílo. Věc, kterou jsme našli, byla částečně Charnauk, podivně polomrtvý, částečně Charnauk natrávený rosolovitou protoplasmou té bytosti a zbytek byly pozůstatky té věci, kterou jsme původně našli, jako by rozteklé na základní protoplasmu.

Když na to psi zaútočili, vzalo to na sebe podobu nejlepší bojovné bytosti, jakou to znalo. Patrně stvoření z nějakého jiného světa.

"Vzalo na sebe podobu..." zavrčel Garry. "Jak?"

"Každá živá věc je stvořena z tkání - protoplasmy a nepatrných, submikroskopických částeček zvaných nuklea, která hmotu, protoplasmu, řídí. Ta věc byla jen modifikací stejného přírodního schématu: buňky vytvořené z protoplasmy řízené téměř nekonečně menšími jádry. Fyzikové to mohou přirovnat - k atomu. Větší část atomu tvoří oběžné sféry kroužících elektronů, vlastnosti atomu však určuje jádro. Není to nic, co bychom neznali. Je to pouze modifikace, se kterou jsme se ještě nesetkali. Je to stejně přirozené a logické, jako jakýkoli jiný projev života, a řídí se to naprosto stejnými zákony. Buňky jsou z protoplasmy a jejich vlastnosti určují jádra.

Jediný rozdíl u této bytosti je, že buněčné jádro dokáže řídit buňky podle vlastní vůle. Trávilo to Charnauka a během toho studovalo buňky jeho tkáně a uzpůsobovalo své vlastní buňky, aby ho přesně napodobily. Část té věci - část, které se podařilo přeměnu dokončit - jsou psí buňky. Nemají však psí buněčná jádra." Nadzvedl kousek plachtoviny. Vykoukla potrhaná psí noha pokrytá tvrdou šedou srstí. "Tohle například není vůbec žádný pes. Je to imitace. O některých částech si nejsem jistý. Jádro se skrylo pod imitací psího buněčného jádra. Časem se rozdíl nepozná ani pod mikroskopem."

"Co by se stalo," zeptal se Norris nepřátelsky, "kdyby to bývalo mělo dost času?"

"Pak by to byl pes. Ostatní by ho přijali mezi sebe. Přijali bychom ho i my. Nemyslím, že by ho něco dokázalo odhalit, ani mikroskop, ani rentgen, ani cokoliv jiného. Je to představitel vrcholně inteligentní rasy, která ovládá nejhlubší tajemství biologie a využila je ve svůj prospěch."

"Co to mělo za lubem?" podíval se Barclay na hrbol přikrytý plachtovinou.

Blair se nevesele usmál. Svatozář řídkých vlasů kolem holé lebky mu rozvlnil mírný závan vzduchu. "Zmocnit se světa, předpokládám."

"Zmocnit se světa! Jenom tak samo o sobě?" zalapal po dechu Connant. "Ustanovit se jediným diktátorem bez poddaných?"

"Ne," zavrtěl Blair hlavou. Skalpel, se kterým si pohrávaly jeho kostnaté prsty, upadl na zem. Sehnul se pro něj, takže mu nebylo vidět do obličeje, když promluvil. "Stalo by se to světovou populací."

"Stalo by se... obyvateli světa? Copak se to rozmnožuje asexuálně?"

Blair zavrtěl hlavou a polkl. "Nemusí - nemusí se to rozmnožovat. Vážilo to osmdesát pět liber. Charnauk vážil asi devadesát. Stalo by se to Charnaukem, ale zbývalo by tomu ještě pořád původních osmdesát pět liber, aby se to stalo třeba Jackem nebo Chinookem. V tom je ten vtip, dokáže to imitovat cokoliv a stát se čímkoliv. Kdyby se to dostalo k antarktickému oceánu, stalo by se to tuleněm, možná dvěma tuleni. Ti by bývali mohli zaútočit na kosatku a stát se kosatkami nebo hejnem tuleňů. Nebo by to možná chytilo albatrosa nebo racka a odletělo do Severní Ameriky."

Norris tiše zaklel. "A pokaždé, kdyby to něco strávilo a napodobilo..."

"By to mělo svou původní hmotu, se kterou by mohlo znovu začít," dokončil Blair větu. "Nic by to nemohlo zabít. Nemá to žádné přirozené nepřátele, protože se to může stát čímkoliv chce. Kdyby na to zaútočila kosatka, stalo by se to kosatkou. Kdyby to byl albatros nebo orel, stalo by se to albatrosem nebo orlem. Panebože, vždyť se to mohlo stát samičkou orla. Vrátit se, postavit hnízdo a položit vajíčka!"

"Jsi si jistý, že je ta pekelná věc opravdu mrtvá?" zeptal se doktor Copper tiše.

"Zaplať pánbůh, jsem," vydechl malý biolog. "Když odvedli psy, šťouchal jsem do toho pět minut Barclayho elektrickou násadou. Je to mrtvé a upečené."

"Pak můžeme jenom děkovat nebesům, že tohle je Antarktida, kde není jedna jediná živoucí věc, kterou by to mohlo, kromě zvířat v táboře, imitovat."

"Jsme tady ještě my," zašklebil se Blair. "Může to imitovat nás. Psi nemůžou těch čtyři sta mil k moři překonat. Nemají na to dost potravy. V tuhle roční dobu tu nejsou žádní rackové, které by to mohlo napodobit. Tak hluboko ve vnitrozemí nejsou žádní tučňáci. Kromě nás tady není nic, co by se mohlo dostat k moři. My máme výkonné mozky. My bychom to dokázali. Copak to nechápete - musí to napodobit nás - musí se to stát jedním z nás - jedině tak se dokáže zmocnit letadla - dvě hodiny v letadle a ovládne - stane se - jedinou zemskou populací. Svět k dispozici... jestli nás to napodobí!

Nevědělo o tom. Nemělo příležitost se to dozvědět. Pospíchalo, aby zaútočilo na první věc přibližně stejně velikou. Jenom mě dobře poslouchejte - jsem Pandora! Otevřel jsem skříňku! Jediná naděje, jak se z toho dostat je... že se nikdo nedostane pryč. Neviděli jste mě. Dokázal jsem to. Napravil jsem to. Zničil jsem všechna magneta. Žádné letadlo nemůže vzlétnout. Nic neodletí." Blair se zahihňal a vrhl se s pláčem na podlahu.

Hlavní pilot Van Wall vyrazil ke dveřím. Chodbou zněla ozvěna jeho kroků, když se doktor Copper poklidně sklonil k malému muži na podlaze. Ze své ordinace na konci místnosti přinesl nějaký roztok, který vstříkl Blairovi do paže. "Možná, že až se probere, tak se z toho dostane," povzdechl si, když se zvedal. McReady mu pomohl odnést biologa do nejbližší kóje. "Všechno záleží na tom, jestli se nám ho podaří přesvědčit, že ta věc je mrtvá."

Van Wall se se skloněnou hlavou protáhl dveřmi a nepřítomně si prsty pročesával hustý světlý plnovous. "Hned jsem věděl, že biolog nemůže takovou věc udělat pořádně. Zapomněl na náhradní induktory v druhé skříňce. Už je to v pořádku. Zničil jsem je."

Velitel Garry přikývl. "Přemýšlel jsem o rádiu."

Doktor Copper si odfrkl. "Snad si nemyslíš, že to může prosáknout po rádiových vlnách. Jestliže přestaneme vysílat, budeme tady mít v příštích třech měsících pět záchranných výprav. Jediné, co můžeme udělat, je hlasitě mluvit a nic při tom neříct. Teď jsem zvědavý..."

McReady se na doktora hloubavě zadíval. "Může to být jako infekční nemoc. Všichni, kdo se trochu napili jeho krve..."

Copper zavrtěl hlavou. "Blair na něco zapomněl. Může to sice imitovat, ale má to do určité míry své vlastní chemické složení těla, svůj vlastní metabolismus. Kdyby tomu tak nebylo, stalo by se to psem a byl by to pes a nic jiného. Musí to být ale imitace psa. Proto to můžeme odhalit pomocí serologického testu. Jelikož to pochází z jiného světa, chemické složení musí být tak naprosto odlišné, že několik buněk, jako třeba pár kapek krve, by psí nebo lidské tělo přijímalo jako choroboplodné zárodky."

"Krev - krvácely by ty imitace?" chtěl Norris vědět.

"Samozřejmě. Na krvi není nic záhadného. Svaly se skládají z devadesáti procent z vody. Krev se liší jedině v tom, že má o něco víc procent vody a méně pojivé tkáně. Krvácely by úplně bez problému," ujistil ho Copper.

Blair se najednou posadil ve své kóji. "Connant - kde je Connant?"

Fyzik k němu popošel. "Tady jsem. Co se děje?"

"Opravdu?" zahihňal se Blair. Potom se zhroutil zpátky do kóje a svíjel se tichým smíchem.

Connant se na něj zaraženě podíval. "Cože? Co opravdu?"

"Opravdu jsi to ty?" Blair vybuchl smíchy. "Jsi Connant? Ta bestie chtěla být člověkem - ne psem..."

7

Doktor Copper se vyčerpaně zvedl od kóje a pečlivě umyl stříkačku. Trochu při tom zazvonila a ten zvuk se přeplněnou místností hlasitě rozlehl, teď, když konečně utichl Blairův bublavý smích. Copper se podíval na Garryho a pomalu zavrtěl hlavou. "Obávám se, že je to beznadějné. Nemyslím si, že se nám ho někdy podaří přesvědčit, že ta věc je mrtvá."

Norris se nejistě zasmál. "Nevím až tak určitě, jestli přesvědčíš mě. Čert aby tě vzal, McReady."

"McReady?" velitel Garry se zvědavě podíval z Norrise na McReadyho.

"Ty noční můry," vysvětlil Norris. "Má zajímavou teorii o nočních můrách, které jsme měli v Sekundární stanici potom, co jsme našli tu věc."

"A co ta teorie obnáší?" podíval se Garry zpříma na McReadyho.

Norris odpověděl za něj, trhaně a stísněně. "Že ta věc není mrtvá, že má svou vlastní nesmírně zpomalenou existenci, která jí nicméně umožňuje nejasně vnímat plynutí času a po nekonečných letech náš příchod. Měl jsem sen, že dokáže imitovat věci."

"No to souhlasí," zavrčel Copper, "to opravdu dokáže."

"Nedělej hloupého," vyštěkl Norris. "To mi starosti nedělá. V tom snu četla myšlenky a charakteristické způsoby chování."

"Co je na tom tak špatného? Zdá se, že tě to trápí víc než představa, jakou legraci si užijeme se šílencem v polárním táboře." Copper kývnul směrem k spícímu Blairovi.

McReady pomalu zavrtěl svou velikou hlavou. "Víme, že Connant je Connant, protože nejenom vypadá jako Connant - což začínáme věřit, že by ta bestie dokázala napodobit -, ale myslí také jako Connant a jedná jako Connant. K tomu je zapotřebí víc než jenom tělo, které vypadá jako on. K tomu jsou potřeba Connantovy myšlenky, způsoby a zvyky. Proto, i když víme, že by ta věc možná mohla vypadat jako Connant, příliš se neznepokojujeme, protože její mysl je z jiného světa: naprosto nelidská mysl, která nemůže reagovat a myslet a mluvit jako člověk, kterého známe, a i kdyby to dokázala, tak nikdy tak dobře, aby nás byť i na chvíli přesvědčila. Představa bytosti, která napodobí někoho z nás, je fascinující, ale nereálná, protože ta věc je naprosto nelidská a nemůže nás oklamat. Nemá lidskou mysl."

"Jak už jsem řekl předtím," zopakoval Norris a díval se upřeně na McReadyho, "máš talent říkat nejzatracenější věci v nejzatracenější moment. Byl bys tak laskav a dokončil tu myšlenku, ať jedním nebo druhým směrem?"

Kinner, kuchař výpravy se zjizveným obličejem, stál celou dobu vedle Connanta. Najednou se přesunul přes celou místnost až ke svým důvěrně známým kamnům. Hlasitě v nich začal protřásat popel.

"Nemělo by žádnou cenu," říkal doktor Copper pomalu, jako by přemýšlel nahlas, "jenom vypadat jako to, co chce imitovat. Muselo by to rozumět i pocitům a reakcím. Je to nelidské a má to schopnosti imitace, které jsou nad lidské chápání. Když se dobrý herec důkladně připraví, je schopen napodobit druhou osobu, její chování natolik dobře, že většinu lidí oklame. Žádný herec by však samozřejmě nedokázal být tak dokonalý, aby přesvědčil lidi, kteří žili s imitovanou osobou v naprostém nedostatku soukromí polárního tábora. Na to by byly zapotřebí nadlidské schopnosti."

"Takže ty taky?" zaklel Norris potichu.

Connant stál sám v rohu místnosti, v obličeji bílý, a divoce se kolem sebe rozhlížel. Ostatní muži se od něj opatrně odtahovali na opačný konec místnosti, takže tam zůstal úplně opuštěný. "Pane bože, necháte už toho, vy dva Jeremiášové?" Connantův hlas se třásl. "Co podle vás jsem? Nějaký mikroskopický vzorek, který pitváte? Nepříjemný červ, o kterém se bavíte ve třetí osobě?"

McReady se na něj podíval. Na okamžik si přestal mnout ruce. "Jen klid. Kéž bys tu mohl stát s námi. Se všemi. Connante, jestli máš pocit, že ti tady někdo křivdí, přesuň se prostě na chvíli stranou. Máš jednu výhodu, kterou my nemáme. Znáš odpověď. Jedno ti můžu říct, v tuhle chvíli jsi nejobávanější a nejrespektovanější muž na Velkém magnetu."

"Kristepane, kdybyste tak mohli vidět svoje oči," vydechl Connant. "Přestaňte na mě takhle zírat! Co máte proboha za lubem?"

"Máš nějaký návrh, Coppere?" zeptal se velitel Garry klidným hlasem. "Současná situace je neudržitelná."

"Neříkej," vyštěkl Connant. "Jenom sem pojď a podívej se na ně. Pane na nebi, vždyť vypadají úplně stejně jako ta smečka psů u ohybu chodby. Benningu, přestaneš si, prosím tě, hrát s tou zatracenou sekyrou?"

Měděná čepel zazvonila o podlahu, jak ji letecký mechanik nervózně upustil. Sklonil se a rychle ji zvedl, potěžkával ji a pomalu s ní otáčel v ruce, hnědýma očima při tom trhaně těkal po místnosti.

Copper si sedl do kóje vedle Blaira. Dřevo hlasitě zapraskalo. V dálce v chodbě bolestivě vyštěkl pes a tiše mu odpověděl napjatý hlas psovoda. "Mikroskop," řekl doktor přemýšlivě, "je nám k ničemu, jak už vysvětlil Blair. Uplynulo už příliš mnoho času. Avšak serologický test by byl konečný."

"Serologický test? Co tím přesně myslíš?" zeptal se velitel Garry.

"Jestliže mám králíka, kterému byla naočkována lidská krev - což je pro králíka samozřejmě jed, stejně jako krev jakéhokoliv jiného zvířete kromě dalšího králíka - a nějaký čas budu v očkování pokračovat a dávky neustále zvyšovat, bude králík vůči člověku imunní. Když mu trochu krve odebereme, necháme ji ve zkumavce usadit a do čistého séra přidáme trochu lidské krve, dojde k viditelné reakci, která dokáže, že krev byla lidská. Když bychom přidali kravskou nebo psí krev nebo jakýkoliv proteinový materiál kromě jediného, lidské krve, k žádné reakci nedojde. To by byl konečný důkaz."

"Můžeš mi, doktore říct, kde mám pro tebe chytit králíka?" zeptal se Norris. "Pokud vím, nejbližší jsou v Austrálii, a abychom pro ně jezdili, na to asi nemáme dost času."

"Vím, že v Antarktidě králíci nejsou," souhlasil Copper, "jsou to ale jenom nejběžnější zvířata, která se používají. Stačí k tomu jakékoliv zvíře, kromě člověka. Například pes. Budeme na to ale potřebovat několik dní a vzhledem k velikosti zvířete i značné množství krve. Budou muset přispět dva z nás."

"Se mnou budeš spokojený?" zeptal se Garry.

"Takže dva bychom už měli," přikývl Copper. "Hned se do toho dám."

"A co mezitím uděláme s Connantem?" naléhal Kinner.

"Jestli pro něj mám vařit, okamžitě odcházím na malý výlet k Rossovu moři."

"Možná je to člověk..." začal Copper.

Connant vychrlil proud nadávek. "Člověk! Možná člověk, vy zatracení idioti! Co si krucinál myslíte, že jsem?"

"Monstrum," vyštěkl Copper ostře. "Teď sklapni a poslouchej." Connantovi se z obličeje vytratila veškerá barva a těžce se posadil, když byla žaloba konečně vyslovena. "Dokud nebudeme znát pravdu, víš stejně dobře jako my, že máme dobrý důvod přezkoumat, co jsi zač. Jenom ty víš, jak bude znít odpověď. Do té doby bude nanejvýš rozumné někam tě zamknout. Jestli nejsi... lidská bytost, jsi pro nás mnohem nebezpečnější než chudák Blair, a na toho také dohlédnu, aby byl bezpečně pod zámkem. Předpokládám, že jeho další stupeň bude násilnická touha zabít tebe, všechny psy a pravděpodobně nás všechny. Až se probudí, bude přesvědčený, že nikdo z nás není lidská bytost, a nic pod sluncem ho nepřesvědčí o opaku. Bylo by milosrdnější nechat ho umřít, to ale samozřejmě nemůžeme udělat. Půjde do oddělené buňky a ty můžeš zůstat v Kosmickém domě se svými kosmickými aparáty. Nic jiného stejně neděláš. Jdu sehnat nějaké psy."

Connant hořce přikývl. "Jsem člověk. Pospěš si s těmi testy. Vaše oči - panebože, kéž byste mohli vidět, jak se díváte..."

Velitel Garry s obavami hleděl, jak Clark, ošetřovatel psů, drží velkého hnědého aljašana a Copper zahajuje očkování. Pes po spolupráci rozhodně nedychtil. Jehla byla bolestivá a ráno si ji už užil až dost. Dlouhou řeznou ránu, která se mu táhla od ramene přes žebra téměř přes polovinu těla, měl sešitou pěti stehy. Jeden dlouhý tesák se mu zlomil a chybějící část našli zakousnutou v ramenní kosti obludy, která ležela na stole ve velitelské budově.

"Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se Garry a lehce si tiskl paži. Pálila po vpichu jehlou, kterou doktor Copper odebral potřebnou krev.

Copper pokrčil rameny. "Upřímně řečeno nevím. Znám obecný postup. Používal jsem ho na králících. Se psy jsem ale nikdy pokusy nedělal. Jsou to velká těžká pracovní zvířata. Králíci jsou přirozeně vhodnější a šlo by to s nimi mnohem lépe. V civilizovaných místech můžeš koupit vůči člověku imunní králíky přímo od dodavatele a ne příliš mnoho výzkumníků si dává práci s přípravou vlastních."

"K čemu se vůbec normálně používají?" zeptal se Clark.

"Jedna velká oblast je kriminologie. A tvrdí, že B nezabil a krev se na jeho košili dostala, když zabíjel kuře. Stát udělá zkoušku a A potom musí vysvětlit, jak je možné, že ta krev reaguje na vůči člověku imunní králíky a ne na králíky imunní vůči kuřatům."

"Co uděláme v mezičase s Blairem?" zeptal se Garry unaveně. "Dokud spí, můžeme ho nechat, kde je, až se ale probudí..."

"Barclay a Benning přidělávají na dveře Kosmického domu nějaké petlice," odpověděl Copper neradostně. "Connant se chová jako džentlmen. Řekl bych, že to, jak se na něj ostatní dívají, v něm vyvolává dost velkou touhu po soukromí. Panebože, jak jsme se dřív každý modlil za trochu soukromí."

Clark se hořce zasmál. "Kde ty časy jsou. Děkuju pěkně, v množství je síla."

"Blair," pokračoval Copper, "bude taky potřebovat trochu soukromí - a pořádný zámek. Až se probudí, bude mít v hlavě zatraceně hotový plán. Už jste někdy slyšeli starý recept, jak zastavit slintavku u dobytka?"

Clark a Garry zavrtěli tiše hlavami.

"Jestliže žádný dobytek není, potom žádná slintavka nebude," vysvětlil Copper. "Zbavíte se jí tím, že zabijete každé zvíře, které ji má, a všechna zvířata, která přišla s nemocnými do styku. Blair je biolog a tenhle recept zná. Z té věci, kterou jsme osvobodili, má strach. V hlavě teď má pravděpodobně velice jasnou odpověď. Zabij všechny a všechno v táboře, dřív než na jaře přiletí nějaký racek nebo toulavý albatros a poskytne té obludě šanci uniknout - a nakazí se."

Clarkovy rty se zkroutily do pokřiveného úsměvu. "Má to svou logiku. Když by se situace měla hodně vyhrotit, možná by bylo lepší Blaira pustit. Ušetří nám to sebevraždu. Možná bychom také měli složit něco jako slib, že když se situace zhorší, postaráme se o to, aby se tak stalo."

Copper se tiše zasmál. "Poslední živý člověk na Velkém magnetu nebude člověk," upozornil. "Někdo ty bytosti musí zabít. Nebudou toužit po tom, aby zabíjely samy sebe. Nemáme dost termitu, abychom to zvládli najednou, a dekanitová výbušnina by moc nepomohla. Předpokládám, že dokonce i malé kousky těch bytostí jsou soběstačné."

"Jestliže," uvažoval Garry zamyšleně, "dokáží vůlí modifikovat vlastní protoplasmu, proč ze sebe jednoduše neudělají ptáky a neodletí pryč? Mohou si o ptácích všechno přečíst a napodobit jejich strukturu, aniž by se s nimi vůbec setkaly. Nebo možná napodobit ptáky ze své domovské planety."

Copper zavrtěl hlavou a pomohl Clarkovi osvobodit psa. "Člověk ptáky studoval celá století a snažil se naučit, jak vyrobit stroj, který by létal stejně jako oni. Nikdy na to nepřišel. Uspěl až teprve tehdy, když tu myšlenku opustil a zkusil zcela nové metody. Znát obecný princip a podrobnou stavbu křídel a kostí a nervové tkáně je něco zcela, zcela jiného. A co se týče ptáků z jiných světů, atmosférické podmínky na naší planetě jsou patrně, vlastně velice pravděpodobně, natolik odlišné, že by tu jejich ptáci nemohli létat. Možná dokonce pocházejí z planety, která má tak řídkou atmosféru, jako třeba Mars, že tam vůbec žádní ptáci nejsou." Vešel Barclay a táhl za sebou kus ocelového lana. "Hotovo, doktore. Kosmický dům se nedá zevnitř otevřít. Teď je na řadě Blair. Kam ho dáme?"

Copper se podíval na Garryho. "Biologickou budovu nemáme. Nevím, kde bychom ho mohli izolovat."

"Co takhle východní skladiště?" navrhl Garry po chvilce přemýšlení. "Dokáže se Blair o sebe postarat, nebo bude potřebovat pomoc?"

"Zvládne to hravě. Pomoc budeme potřebovat spíš my," ujistil ho Copper pochmurně. "Vemte s sebou kamínka, několik pytlů uhlí, nějaké zásoby a nářadí, asi to tam bude potřebovat opravit. Pokud se nemýlím, od minulého podzimu tam nikdo nebyl."

Garry přikývl. "Když bude dělat kravál, je to dobrý nápad."

Barclay potěžkal nářadí, které měl v ruce a podíval se na Garryho. "Jestli to mumlání, které teď vyluzuje, je začátek, bude v noci pěkně zpívat. A ta písnička se nám moc líbit nebude."

"Co to mumlá?" zeptal se Copper.

Barclay potřásl hlavou. "Moc jsem ho neposlouchal. Jestli chceš, běž si ho poslechnout sám. Nic bych za to ale nedal, že ten idiot zatracená má stejné sny, jako měl McReady, a ještě pár dalších k tomu. Když jsme při zpáteční cestě ze Sekundární magnetické udělali přestávku, spal hned vedle té věci. Zdálo se mu, že obživla a ještě další podrobnosti. A, čert aby ho vzal, věděl, že to nejsou všechno sny, nebo měl aspoň důvod, aby si to myslel. Věděl, že to má telepatické schopnosti, které mlhavě prosakují na povrch, a že to umí nejenom číst cizí myšlenky, ale i přenášet vlastní. Nebyly to totiž žádné sny. Byly to zatoulané myšlenky, které ta věc vysílala, stejně jako teď Blair vysílá své myšlenky, něco jako telepatické mumlání ve spánku. Proto toho věděl tolik o jejích schopnostech. Pokud chcete věřit na telepatii, my dva asi nejsme tak citliví, doktore."

"Nic jiného mi nezbývá," povzdechl si Copper. "Doktor Rhine z Duke University demonstroval, že existuje a že někteří lidé jsou citlivější než ostatní."

"Jestli se tedy chcete dozvědět víc, běžte si poslechnout Blairovo vysílání. Většinu chlapů z velitelské buňky vyštval. Kinner mlátí pánvemi, jako kdyby je chtěl roztřískat, a když nemlátí pánvemi, prohrabuje popel.

Mimochodem, veliteli, co uděláme na jaře, když letadla jsou mimo provoz?"

Garry si povzdechl. "Obávám se, že naše expedice je odsouzena k nezdaru. Nemůžeme teď štěpit naše síly."

"Nebude to žádná prohra, když to přežijeme a dostaneme se z toho," slíbil mu Copper. "Objev, který jsme udělali je důležitý až dost, pokud ho dokážeme dostat pod kontrolu. Na kosmické záření, magnetismus a atmosférické jevy může dojít jindy."

Garry se nevesele zasmál. "Právě jsem myslel na rádiové vysílání. Půlce světa budeme vyprávět o našem báječném výzkumném rozletu a budeme se snažit namluvit lidem, jako jsou Byrd a Ellsworth, že něco děláme."

Copper vážně přikývl. "Bude jim jasné, že něco není v pořádku. Lidé jako oni však mají dost úsudku na to, aby věděli, že si nebudeme vymýšlet bez důvodu, a s odsuzováním počkají, až se vrátíme. Dojde asi k následujícímu: ti, kdo ví tolik, aby poznali náš podvod, počkají, až se vrátíme. Ti, kdo nemají dost zdravého rozumu a důvěry, aby počkali, nemají takové zkušenosti, aby lest odhalili. Víme toho o zdejších podmínkách tolik, že dokážeme slušně blufovat."

"Doufejme, že dost slušně na to, aby nevyslali záchrannou výpravu," zatoužil Garry. "Až když budeme připraveni k odchodu, dáme vědět kapitánu Forsythovi, aby s sebou přivezl zásobu magnet. Když ale... to vlastně není důležité."

"Máš na mysli, když se z toho nedostaneme?" zeptal se Barclay. "Říkal jsem si, jestli by nepomohl nějaký pěkný výbuch nebo zemětřesení odvysílané rádiem, s efektní dekanitovou koncovkou pod mikrofonem. Nic samozřejmě nemůže odradit lidi úplně. Jedna z těch báječných melodramatických 'scén posledního žijícího muže' by je ale mohla alespoň trochu zastrašit."

Garry se tomu nápadu srdečně zasmál. "Doufejme, že pro to budou mít všichni v táboře pochopení."

Copper se zasmál také. "Co si myslíš, Garry. Nepochybujeme o tom, že se nám podaří zvítězit. Snadné to ale nebude."

Clark se zazubil od psa, kterého hladil, aby se uklidnil. "Nepochybujeme, říkáš, doktore?"

8

Blair se neklidně kolébal sem tam. Oči se mu chvěly a cukaly, jak vrhal kvapné bezvýrazné pohledy na čtyři muže před sebou. Barclay, šest stop vysoký a přes 190 liber těžký, bronzový obr McReady, doktor Copper, malý, svalnatý a podsaditý, a Benning, pět stop deset palců šlachovité síly.

Blair se schouleně krčil u vzdálené stěny východního skladiště, jeho výstroj se kupila uprostřed podlahy vedle kamínek na topení a tvořila ostrov mezi ním a jeho čtyřčlenným doprovodem. Ruce se mu vyděšeně svíraly a chvěly. Bledé oči mu neklidně těkaly z předmětu na předmět a jeho holá skvrnitá hlava sebou škubala trhanými ptačími pohyby.

"Nechci, aby sem někdo chodil. Vařit si budu sám," vyštěkl nervózně. "Kinner je možná pořád člověk, moc tomu ale nevěřím. Hodlám se odtud dostat pryč, nehodlám ale jíst žádné vaše jídlo. Chci konzervy. Zapečetěné konzervy."

"Dobrá, Blaire, dneska večer ti je přineseme," slíbil Barclay. "Uhlí máš a v kamnech je zatopeno. Ještě naposledy..." Barclay vykročil dopředu.

Blair se okamžitě stáhl do nejvzdálenějšího rohu. "Zmiz! Nepřibližuj se ke mně, obludo!" zaječel malý biolog a snažil se prodrat stěnou chaty ven. "Nepřibližuj se ke mně - nepřibližuj se - nechci být pohlcen - nechci..."

Barclay se zarazil a stáhl se zpět. Doktor Copper zavrtěl hlavou. "Nech ho být, Barclay. Bude pro něj jednodušší, když si to opraví sám. My se budeme muset podívat na dveře."

Všichni čtyři muži vyšli ven. Benning a Barclay se pustili do práce. V Antarktidě nejsou žádné zámky, není tu dost soukromí, aby byly zapotřebí. Do rámu dveří však z obou stran zapustili mohutné šrouby a namotali na ně a utáhli rezervní lano utkané z neobyčejně silné oceli. Barclay se chopil vrtačky a pily. Za chvilku ve dveřích vytvořil padací okénko, kterým se dovnitř mohly podávat zásoby a dveře při tom zůstaly zavřené. Tři mohutné závěsy z bedny na

potraviny, dvě petlice a dvě třípalcové závlačky zpečetily jistotu, že se dveře z druhé strany nedají otevřít.

Blair se vevnitř lopotně pohyboval. Táhl něco ke dveřím a bolestivě při tom oddechoval a mumlal šílené kletby. Barclay otevřel padací okénko a podíval se dovnitř, doktor Copper mu nakukoval přes rameno. Blair přitáhl ke dveřím těžkou kóji. Bez jeho spolupráce se teď dveře nedaly otevřít.

"V tuhle chvíli to je asi to nejlepší, co s ním můžeme udělat," povzdechl si McReady. "Když se dostane ven, je tady ta jeho nepokrytá touha co nejrychleji zabít každého z nás, s čímž nemůžeme souhlasit. Na naší straně dveří však máme něco, co je daleko horší než vraždící maniak. Když už by měl jeden z nich utéct, myslím, že bych raději přišel uvolnit lano sem."

Barclay se zakřenil. "Dej mi vědět a já ti ukážu, jak ho rozvázat co nejrychleji. Pojďte, jdem zpátky."

Slunce stále ještě barvilo severní obzor hořícími duhami, i když už bylo dvě hodiny pod horizontem. Navátá sněhová pole na severu zářila v jeho ohnivých barvách miliónem odražených plamenů. Zaoblená bělost vyvýšenin na severním obzoru ukazovala obrysy Velkého magnetu těsně nad úrovní nedohledných závějí. Vyrazili zpátky do tábora, dvě míle vzdáleného, a od lyží jim odletovaly malé spirálky zvířeného sněhu. Pavoučí prst vysílače se černě zabodával do bělosti antarktického kontinentu. Sníh pod lyžemi byl jako jemný písek, tvrdý a skřípavý.

"Přichází jaro," pronesl Benning hořce. "Moc hezky si ho užijeme! Ani si nedokážete představit, jak jsem se těšil, až tady z tý zatracený ledový díry vypadnu."

"Kdybych byl tebou, tak bych se teď o to nepokoušel," zavrčel Barclay. "Kdo se odtud pokusí v příštích dnech vypadnout, moc velké oblibě se těšit nebude."

"Co dělají tví psi, doktore?" zeptal se McReady. "Máš už nějaké výsledky?"

"Za třicet hodin? Co bych za to dal. Dneska jsem jim píchnul svou krev. Řekl bych ale, že budou potřebovat ještě tak pět dnů. Nejsem si natolik jistý, abych mohl skončit dřív."

"Přemýšlel jsem o tom, že jestli Connant není Connant, varoval by nás tak brzy poté, co ta věc utekla? Nebyl by býval počkal, až to bude mít reálnou šanci pořádně se připravit? Až se normálně probudíme?" zeptal se McReady pomalu.

"Ta věc je sobecká. Za ztělesnění vrcholné spravedlnosti jste ji asi nikdy nepovažovali, že?" upozornil doktor Copper. "Každá její část je jejím celkem, každá její část existuje sama o sobě. Jestliže byl Connant proměněn, musel tak jednat, aby zachránil svou kůži. Connantovy pocity však zůstaly nezměněny. Buď jsou dokonale napodobeny, nebo jsou to jeho vlastní. Imitace perfektně napodobující Connanta by samozřejmě udělala přesně to, co by udělal Connant."

"Nemyslíš, že by Norris nebo Vanet mohli Connanta podrobit nějakému testu? Jestli je ta věc chytřejší než člověk, ví třeba o fyzice víc, než by měl vědět Connant, a mohli by ho nachytat," navrhl Barclay.

Copper zavrtěl unaveně hlavou. "Ne pokud to umí číst myšlenky. Nemáš potom šanci chytit to do pasti. Vanet to navrhoval už včera v noci. Myslel si, že by to mohlo odpovědět na některé otázky z fyziky, na které by rád znal odpověď."

"Tenhle nápad 'expedice ve čtyřech' nám ještě pěkně osladí život." Benning se podíval na své společníky. "Každý z nás nespouští oči z ostatních, aby se ujistil, že nedělají něco... nezvyklého. Nebude z nás príma parta lehkověrných důvěřivců? Jeden sleduje druhého s velkolepou ukázkou důvěry a upřímnosti. Začínám rozumět tomu, co Connant myslel tím 'kéž byste mohli vidět své oči'. Tu a tam to děláme všichni. Jeden z vás se kolem sebe rozhlédne pohledem 'jestlipak se ostatní tři také dívají'. Sebe z toho, mimochodem, nevyjímám."

"Pokud víme, je ta potvora mrtvá, s malým otazníkem co se týče Connanta. Nikdo jiný podezřelý není," pronesl McReady pomalu. "Opatření 'chodit ve čtyřech' je pouze preventivní."

"Jenom čekám, až z toho Garry udělá 've čtyřech v kóji'," povzdechl si Barclay. "Myslel jsem si před tím, že nemám žádné soukromí, ale od té doby, co zavedl to opatření..."

9

Nikdo se nedíval napjatěji než Connant. Malá sterilní skleněná zkumavka, do poloviny naplněná slámově žlutou tekutinou. Jedna-dvě-tři-čtyři-pět kapek čirého roztoku, který doktor Copper připravil z krve odebrané z Connantovy paže. Opatrně zatřásl zkumavkou a vložil ji do kádinky s čistou teplou vodou. Teploměr oznamoval teplotu krve, malý termostat hlasitě cvakal a světla trochu zamrkala, jak začala žhnout elektrická plotýnka. Potom se začaly srážet malé bílé vločky a volně se snášely v průzračně slámově žluté tekutině. "Pane bože," vydechl Connant. Těžce dosedl do kóje a

začal plakat jako malé dítě. "Šest dnů..." vzlykal, "šest dnů zavřený s jedinou myšlenkou, že jestli ten zatracený test bude lhát..."

Garry k němu tiše přistoupil a objal ho paží kolem ramen.

"Nemůže lhát," řekl doktor Copper. "Ten pes je vůči člověku imunní a sérum reagovalo."

"Je tedy - v pořádku?" vydechl Norris. "Takže... to zvíře je mrtvé - na věky mrtvé?"

"Je to člověk," prohlásil Copper rozhodně, "a to zvíře je mrtvé."

Kinner vyprskl a začal se hystericky smát. McReady se k němu otočil a dvakrát ho důkladně z každé strany propleskl. Kuchař se ještě chvíli smál, zajíkavě lapal po dechu a plakal, potom si třel tváře a mumlal nejasné díky. "Měl jsem takový strach, pane bože, takový strach..."

Norris se hořce zasmál. "A to si, ty idiote, myslíš, že my ne? Myslíš, že Connant neměl strach?"

Velitelská buňka se rozezněla náhlou úlevou. Všude se ozýval smích, všichni se nahrnuli ke Connantovi a mluvili zbytečně nahlas, roztřesené napjaté hlasy opět úlevně přátelské. Kdosi přišel s návrhem a desítka mužů se vrhla pro lyže. Blair, Blair se z toho možná dostane. Doktor Copper si s nervózní úlevou hrál se zkumavkami a prohlížel si roztok. Výprava útěchy do Blairova skladiště vyrazila ke dveřím, lyže o sebe hlasitě klapaly. Dole v chodbě vyrazili psi krátké štěkavé zavytí, jak k nim dolehla nadšená atmosféra úlevy.

Doktor Copper si hrál se zkumavkami. První si ho všiml McReady, jak sedí na okraji kóje se dvěma zkumavkami se slámově žlutou tekutinou a ke dnu padají bílé vločky. V obličeji byl bělejší než sraženina ve zkumavkách, z hrůzou rozšířených očí mu kanuly tiché slzy.

McReady ucítil, jak se mu do srdce zařízl ledový nůž strachu a pronikl až do prsou. Doktor Copper vzhlédl. "Garry," zavolal chraplavě. "Garry, pro všechno na světě, pojď sem."

Velitel Garry k němu rázně vykročil. Ve velitelské buňce se rozhostilo naprosté ticho. Connant zvedl oči a strnule se postavil.

"Garry... tkáň z té obludy... reaguje taky. Nic jsem nedokázal. Vůbec nic - jenom to, že náš pes byl imunní také vůči té věci. Jeden z dárců krve - jeden z nás dvou, ty nebo já, Garry - jeden z nás je monstrum."

10

"Barclay, zavolej ty muže zpátky, dřív než to Blairovi řeknou," požádal McReady tiše. Barclay odešel ke dveřím. V napjatém tichu místnosti bylo slabě slyšet jeho volání. Potom se vrátil.

"Za chvíli jsou tady," oznámil. "Neřekl jsem jim proč. Jenom, že doktor Copper si přeje, aby nejezdili."

"McReady," povzdechl si Garry, "předávám ti velení. Pomáhej ti pánbůh. Já ti pomoct nemůžu."

Bronzový obr pomalu přitakal, hluboké oči upřené na velitele Garryho.

"Je to jeden z nás," pokračoval Garry. "Vím, že já to nejsem, nemůžu to ale dokázat. Test selhal. Skutečnost, že to doktor Copper prozradil, i když pro monstrum by bylo výhodné, abychom o tom nevěděli, potvrzuje, že je člověk."

Copper se pomalu kýval dopředu a dozadu ve své kóji. "Vím, že jsem člověk, ale taky to nemůžu dokázat. Jeden z nás je lhář, protože ten test lhát nemůže a ukazuje na jednoho z nás. Upozornil jsem na to, že výsledek testu je mylný, což svědčí o tom, že jsem člověk, a Garry teď uvádí argument, který poukazuje na to, že jsem člověk, - což by jako monstrum neudělal. Dokola a dokola a dokola a dokola a..."

Copperova hlava a potom krk a ramena začaly pomalu kroužit v rytmu jeho slov. Najednou ležel na zádech v kóji a řval smíchy. "Nemusí to dokazovat, že jeden z nás je monstrum! Vůbec to něco takového nemusí dokazovat! Cha, cha. Kdybychom byli všichni monstra, fungovalo by to stejně - všichni jsme monstra - všichni - Connant a Garry a já - všichni z vás."

"McReady," vyslovil tiše Van Wall, hlavní pilot se světlým plnovousem, "pokud se nemýlím, tak než jsi přesedlal na meteorologii, studoval jsi medicínu. Nemohl bys udělat nějaký test?"

McReady pomalu přistoupil ke Copperovi, vzal mu stříkačku z ruky a pozorně ji omyl v devadesátipětiprocentním

alkoholu. Garry se s bezvýrazným obličejem posadil na okraj kóje a strnule pozoroval Coppera a McReadyho. "Co říká Copper, není vyloučeno," povzdechl si McReady. "Vane, mohl bys mi pomoct? Děkuju." Vstříkl Copperovi do stehna obsah injekce. Jeho smích nepřestal, přešel ale pomalu do vzlykotu, a jak začínalo působit morfium, zněl stále ospaleji.

McReady se opět otočil. Muži, kteří vyrazili za Blairem, stáli na konci místnosti, z lyží odkapával tající sníh, obličeje bílé jako lyže. Connant svíral v každé ruce jednu zapálenou cigaretu. Z jedné nepřítomně popotahoval a upřeně se díval do podlahy. Probralo ho horko v levé ruce a chvíli se přihlouple díval na druhou cigaretu. Odhodil ji na podlahu a pomalu drtil podpatkem.

"Doktor Copper," zopakoval McReady, "má možná pravdu. Vím, že jsem člověk, ale nemohu to samozřejmě dokázat. Zopakuji ten test pro svou vlastní informaci. Kdyby měl někdo zájem, může udělat to samé."

Za dvě minuty držel McReady v ruce zkušební zkumavku a ve slámově žlutém séru se ke dnu snášely bílé vločky sraženiny. "Na lidskou krev to reaguje taky, takže oba nemusí být monstra."

"Nemyslel jsem si, že by byli," povzdechl si Van Wall. "To by se k tomu monstru nehodilo. Kdybychom to věděli, mohli bychom je zničit. Proč bys řekl, že to monstrum nezničilo nás? Zdá se, že se tu volně potuluje."

McReady si odfrkl. Potom se tiše zasmál. "Jak prosté, milý Watsone. To monstrum chce mít k dispozici živé formy života. Zřejmě nedokáže oživit mrtvá těla. Jenom prostě čeká na nejlepší příležitost. Nás, kteří jsme zůstali lidmi, si drží v rezervě."

Kinner se divoce roztřásl. "Hej. Hej, Macu. Macu, věděl bych, že jsem monstrum? Věděl bych, že mě to monstrum už dostalo? Pane bože, možná jsem už taky monstrum."

"Věděl bys to," odpověděl mu McReady.

"My ale ne," zasmál se Norris krátce, napůl hystericky.

McReady se podíval na lahvičku se zbývajícím sérem. "Jedna věc je na tom svinstvu dobrá," řekl zamyšleně. "Clarku, mohli byste mi s Vanem pomoct? Zbytek radši zůstane tady pěkně pohromadě. Nespouštějte ze sebe oči," doporučil trpce. "Dávejte pozor, ať nic neprovedete."

McReady se pustil chodbou k Psímu městu, s Clarkem a Van Wallem v patách. "Potřebuješ ještě sérum?" zeptal se Clark.

McReady zavrtěl hlavou. "Testy. Máme tam čtyři krávy, jednoho býka a téměř sedmdesát psů. Sérum reaguje jenom na lidskou krev a - krev toho monstra."

11

McReady se vrátil do Velitelské budovy a mlčky zamířil k umyvadlu. Clark a Van Wall se k němu za okamžik připojili. Na Clarkových rtech se objevil tik a cukal jimi do náhlých neočekávaných úšklebků.

"Co jste tam dělali?" zeptal se Connant najednou. "Další imunizace?"

Clark se rozesmál a vzápětí se rozškytal. "Imunizace. Ha, ha. To se povedlo."

"To monstrum," řekl Van Wall pevně, "je docela logické. Náš imunní pes je v pořádku a odebrali jsme trochu séra pro další testy. Nové sérum ale dělat nebudeme."

"Copak - copak nemůžete použít lidskou krev na dalšího psa..." začal Norris.

"Žádné," řekl McReady tiše, "další psy nemáme. A ještě doplním, že ani dobytek."

"Žádné další psy?" posadil se Benning pomalu.

"Jsou dost nechutní, když se začnou měnit," pronesl Van Wall zřetelně. "Ale pomalí. Tvoje elektrická tyč, Barclay, pracuje zatraceně rychle. Zbyl jenom jeden pes, náš imunní. Monstrum nám ho nechalo, abychom si mohli hrát s naším testíčkem. Zbytek..." pokrčil rameny a osušil si ruce.

"Dobytek..." zalapal Kinner po dechu.

"Taky. Reagoval moc hezky. Vypadají děsně směšně, když se začnou rozpouštět. S řetězy nebo ohlávkou, které k

imitaci patří, ta bestie moc rychle neuteče."

Kinner se pomalu postavil. Očima divoce těkal po místnosti, až se jeho vytřeštěný pohled zastavil na plechovém džberu v kuchyni. Pomalu, krok za krokem, se blížil ke dveřím a mlčky otvíral a zavíral ústa jako ryba na suchu.

"Mléko..." zasípal. "Před hodinou jsem je podojil..." Hlas mu vyjel do vysokého zaječení a dveře se za ním zabouchly. Octl se v ledovém objetí Antarktidy bez jakéhokoli teplého oblečení nebo bundy odolávající větru.

Van Wall se za ním chvíli zamyšleně díval. "Pravděpodobně se beznadějně zbláznil," pronesl konečně, "může to být ale stejně dobře monstrum, které se snaží uniknout. Nemá lyže. Vemte s sebou pro jistotu letlampu."

Fyzický pohyb při pronásledování jim pomohl, něco takového přesně potřebovali. Tři z ostatních mužů, kteří zůstali v místnosti, tiše zvraceli. Norris ležel na zádech, v obličeji zelený, a bez pohnutí zíral na dno kóje nad sebou.

"Macu, jak dlouho ty krávy - nebyly krávy..."

McReady pokrčil bezradně rameny. Přešel se zkušební zkumavkou k vědru s mlékem a pustil se do práce. Mléko sérum zkalilo a nebylo tak snadné určit výsledek. Nakonec položil zkumavku do umyvadla a zavrtěl hlavou. "Negativní. Což znamená, že to buď ještě byly krávy nebo dokonalá imitace, která dávala dokonalé mléko."

Copper se ve spánku neklidně zavrtěl a vydal bublavý zvuk, něco mezi zachrápáním a uchechtnutím. Upřely se na něj tiché pohledy. "Mohlo by morfium - monstrum..." načal někdo otázku.

"Čert ví," pokrčil McReady rameny. "Pokud vím, působí na všechny pozemské živočichy."

Connant najednou zvedl hlavu. "Macu! Psi určitě spolykali kusy toho monstra a ty je zničily! To monstrum se usídlilo ve psech. Já byl zamčený. Nedokazuje to..."

Van Wall zavrtěl hlavou. "Promiň. Vůbec to ale nedokazuje, co jsi, dokazuje to jenom, co jsi neudělal."

"Kdyby aspoň to," povzdechl McReady. "Jsme bezmocní, protože víme tak málo, a tak zpanikaření, že nedokážeme jasně myslet. Zamčený! Už jste někdy pozorovali, jak bílé krvinky pronikají stěnou cévy? Ne? Vystrčí panožku a už jsou venku, za stěnou."

"Ach bože," zaúpěl Van Wall neštastně. "Dobytek se snažil rozpustit. Kdyby se mu to povedlo - stala by se z něho tekutá protoplazma, která by protekla pode dveřmi a na druhé straně by se zase dala dohromady. Lana... ne - ne, to by nepomohlo. Museli bychom všechno uzavřít do nádrží a zaletovat je..."

"Jestli to střelíte do srdce," přerušil jej McReady, "a nezemře to, je to monstrum. To je nejlepší, co tady teď na místě dokážu vymyslet."

"Nemáme žádné psy," poznamenal Garry tiše, "ani dobytek. Musí to teď imitovat člověka. A zámek na dveřích není řešení. Tvoje metoda, Macu, by možná fungovala, obávám se ale, že je vůči lidem dost drsná."

12

Clark vzhlédl od kuchyňských kamen, když vešli Van Wall, Barclay, McReady a Benning a sklepávali ze sebe sníh. Ostatní muži namačkaní ve velitelské buňce horlivě předstírali, že pokračují ve své činnosti, hráli šachy, poker nebo četli. Ralsen opravoval na stole sáně, Vanet a Norris společně seděli nad magnetickými údaji a Harvey předčítal tichým hlasem tabulky.

Doktor Copper pochrupoval v kóji. Garry a Dutton se v rohu Duttonovy kóje a na kousku stolu probírali svazkem rádiových zpráv. Většinu stolu zabíral Connant se svými papíry s kosmickým zářením.

I přes dvoje zavřené dveře z chodby poměrně jasně zaznával Kinnerův hlas. Clark praštil hrncem o kuchyňská kamna a mlčky kývl na McReadyho. Meteorolog k němu přistoupil.

"To vaření by mi zas tak strašně nevadilo," oznámil mu Clark nervózně, "nešlo by ale nějak umlčet toho idiota? Všichni jsme se dohodli na tom, že bude bezpečnější přesunout ho do Kosmického domu."

"Kinnera?" kývl McReady hlavou ke dveřím. "Obávám se, že ne. Můžu ho nadopovat. Nemáme ale neomezené zásoby morfia a nehrozí nebezpečí, že by mohl přijít o rozum. Je jenom hysterický."

"Hrozí ale nebezpečí, že o rozum přijdeme my. Ty jsi byl hodinu a půl venku. Vyváděl takhle celou tu dobu a začal dvě

hodiny před tím, než jsi odešel. Nezapomeň, že všechno má své meze."

Pomalu, omluvně k nim přistoupil Garry. McReady na chvíli zachytil v Clarkových očích divokou jiskru strachu - hrůzy a věděl, že se mu v ten okamžik v očích objevil stejný děs. Garry... Garry nebo Copper musí být monstrum.

"Kdybys to mohl zastavit, hrozně by nám to pomohlo, Macu," oslovil ho Garry tiše. "Napětí tady máme v místnosti až dost. Souhlasili jsme, že tam bude Kinner v bezpečí, protože všichni ostatní v táboře jsou pod neustálým dohledem." Garry se lehce zachvěl. "Pokus se, probohaživýho tě prosím, najít nějaký test, který bude fungovat."

McReady vzdychl. "Ať pod dohledem nebo bez dohledu, každý je napjatý. Blair zablokoval padací okénko, takže se teď nedá otevřít. Tvrdí, že má jídla dost a neustále ječí: 'Vypadněte, vypadněte - jste monstra. Mě to nedostalo. A nedostane. Chci mluvit s lidmi. Vypadněte.' Tak jsme... vypadli."

"Máme nějaký další test?" zaprosil Garry.

McReady pokrčil rameny. "Copper měl naprostou pravdu. Serologický test by byl býval naprosto konečný, kdyby nebyl kontaminovaný. Zbyl nám ale jenom jeden pes a ten je teď vyřízený."

"Chemické prostředky? Chemický test?"

McReady zavrtěl hlavou. "Prostředky, které máme k dispozici, na to nestačí. Jak víš, zkoušel jsem i mikroskop."

Garry přikývl. "Imitace psa a skutečný pes byli úplně stejní. Musíš ale... nesmíš se vzdát. Co budeme dělat po obědě?"

Van Wall se k nim tiše připojil. "Jedna směna spí. Půlka mužů spí, druhá zůstala vzhůru. Říkám si, kolik z nás jsou monstra? Všichni psi byli přeměněni. Mysleli jsme si, že nám nic nehrozí, a nějak to dostalo Coppera - nebo tebe." Van Wallovi se v očích nervózně zablesklo. "Možná to dostalo všechny z vás - všichni z vás kromě mne se možná dívají a čekají. Ne, to nemůže být pravda. Proč byste se mě potom nezmocnili, byl bych úplně bezbranný. Nás lidí musí být víc. Ale..." zarazil se.

McReady se krátce zasmál. "Děláš přesně to, co mi vyčítal Norris. Nedořekneš to do konce. Jestli totiž bude přeměněn jenom jeden další z nás, změní se rovnováha sil. Nebojuje to. Nemyslím, že by to vůbec někdy bojovalo. Musí to být mírumilovná bytost, svým vlastním, nenapodobitelným způsobem. Nikdy to bojovat nemuselo, protože svého cíle to vždy dosáhlo i bez boje."

Van Wallova ústa se stáhla do chabého úsměvu. "Takže připouštíš, že to už možná je v přesile, ale jenom to vyčkává - všichni vyčkávají - všichni z vás - vyčkávají až já, poslední lidská bytost, usnu a zapomenu na ostražitost. Macu, všiml sis jejich očí, jak se na nás všichni dívají?"

Garry si povzdechl. "Vy jste tady neseděli plné čtyři hodiny, zatímco jejich oči zvažovaly informaci, že jeden z nás, Copper nebo já, je s jistotou monstrum - možná oba."

Clark zopakoval svou žádost. "Umlčíš už konečně toho idiota? Neskutečně mi brnká na nervy. Nebo ho aspoň ztlum."

"Pořád ještě se modlí?" zeptal se McReady.

"Jo. Modlí," zavrčel Clark. "Nezastaví se ani na vteřinu. Nevadilo by mi, že se modlí, jestli se mu tím uleví, on ale vřiská, zpívá žalmy a hymny a vyřvává modlitby. Má patrně pocit, že by ho tady dole Bůh normálně neuslyšel."

"Možná má pravdu," zabručel Barclay. "Jinak by s tou pekelnou věcí už dávno něco udělal."

"Někdo brzy vyzkouší test, o kterém jsi se zmiňoval, jestli ho neumlčíš," prohlásil Clark chmurně. "Řekl bych, že sekera v hlavě by byl stejně dobrý test jako kulka v srdci."

"Pohni s tím jídlem. Zkusím, co by se dalo udělat. Možná najdu něco v těch skříních." McReady zamířil unaveně do kouta, který Copper používal jako ošetřovnu. Táborová zásoba léčiv byla uložena ve třech vysokých skříních z hrubých prken, dvě z nich byly zamčené. Před dvanácti lety začal McReady po škole jako internista, zběhl ale k meteorologii. Copper byl prvotřídní lékař, který dokonale znal nejmodernější vývoj ve své profesi. Víc než polovina léků ve skříních byla McReadymu naprosto neznámá. Mnoho dalších mu už vypadlo z paměti. V táboře nebyla žádná rozsáhlá lékařská knihovna, žádné odborné časopisy, ve kterých by se mohl dočíst o věcech, které zapomněl, věcech, které byly pro Coppera tak základní a jednoduché a které neměl šanci v malé knihovně, s níž se musel spokojit, najít. Knihy jsou těžké a každičká unce zásob se dopravovala vzduchem.

McReady s nadějí sáhl po barbiturátu. Barclay a Van Wall šli s ním. Na Velkém magnetu nikdy nechodil žádný muž

sám.

Když se vrátili, Ralsen už měl sáně ze stolu sundané, fyzici odsunuli tabulky a hra pokeru byla přerušena. Clark naservíroval jídlo. Cvakání vidliček a mumlavé zvuky stolovníků byly jedinými známkami života v místnosti. Když ti tři vešli do místnosti, nepadlo u stolu ani slovo. Všechny oči se na ně jenom tázavě otočily a čelisti se nepřestaly metodicky pohybovat.

McReady najednou ztuhl. Kinner začal chraplavým nakřapaným hlasem vřískat nový hymnus. Podíval se s pokřiveným úsměvem vyčerpaně na Van Walla a zavrtěl hlavou. "Hm, hmhm."

Van Wall hořce zaklel a posadil se ke stolu. "Musíme to prostě vydržet, dokud si nevyřve hlas. Nemůže takhle ječet věčně."

"Má plechové hrdlo a hrtan ze železa," prohlásil Norris nepřátelsky. "Můžeme jenom doufat, že je jedním z našich dobrých přátel. V tom případě mu hrdlo vydrží až do soudného dne."

Rozhostilo se ticho. Dvacet minut jedli bez jediného slova. Potom Connant najednou vyskočil na nohy a rozzuřeně vybuchl. "Dřepíte tady tiše jako banda kamenných model. Neřeknete ani slovo, ale co všechno, panebože, říkají vaše oči. Koulíte jima po místnosti jako skleněnkami, které se rozkutálely po stole. Mrkají a mžourají, zírají a šeptají prapodivné věci. Nemohli byste se prosím na chvíli dívat pro změnu někam jinam?

Ty tomu tady teď velíš, Macu. Mohli bychom si zbytek noci promítat filmy? Pořád jsme si je šetřili, aby nám dlouho vydržely. Vydržely na co? Kdo se na ně bude dívat? Pojďte se na ně podívat teď, dokud ještě můžeme, a mít před očima něco jiného než sami sebe."

"To je dobrý nápad, Connante. Jakoukoliv změnu docela rád uvítám."

"A pusť to hodně nahlas, Duttone. Možná by to mohlo přehlušit ty hymny," navrhl Clark.

"Nechte ale," požádal Norris tiše, "nechte svítit nějaká světla."

"Světla se zhasnou," odmítl McReady. "Promítneme si všechny staré kreslené filmy, které máme. Nemáte nic proti tomu vidět ty kreslené filmy?"

"Špenát a přehlídka vycpaných kachen. Přesně na to mám teď náladu." McReady se obrátil k řečníkovi, hubenému a vytáhlému novoangličanovi, který se jmenoval Caldwell. Caldwell si pomalu nacpával dýmku, oči v kyselém obličeji nadzdvižené.

Bronzový obr se musel zasmát. "Dobrá, Barte, uznávám. Možná nejsme ve správné náladě na Pepka Námořníka a Kačera Donalda, ale aspoň je to něco, co se dá dělat."

"Pojďte si zahrát třídění," navrhl Caldwell pomalu. "Vy tomu možná říkáte země - město. Na kus papíru uděláte svislé čáry a napíšete do nich různé třídy věcí, třeba živočichy. A potom písmena, například L a potom N. Jako 'lidi' a 'nevíme'. Řekl bych, že to bude daleko lepší hra. Třídění je rozhodně něco, co teď potřebujeme daleko víc než filmy. Možná by měl někdo tužku, kterou by mohl narýsovat linky, linku mezi živočichy L a živočichy N."

"McReady se snaží takovou tužku najít," odpověděl Van Wall tiše, "nezapomeň ale, že tady máme tři druhy živočichů. Třetí začínají na Š. Víc už jich nechceme."

"Myslíš šílence. Ha, ha. Clarku, pomůžu ti s těmi hrnci, aby už mohla naše malá peepshow začít." Caldwell se pomalu zvedl.

Dutton, Barclay a Benning, kteří měli na starosti promítačku a zvukové zařízení, se tiše věnovali své práci, zatímco ostatní vyklidili velitelskou buňku a postarali se o špinavé nádobí a pánve. McReady se pomalu přesunul k Van Wallovi a opřel se vedle něho o kóji. "Přemýšlel jsem, Vane," řekl se zahořklým pousmáním, "jestli dopředu informovat nebo neinformovat o svých nápadech. Zapomněl jsem, že bytosti N, jak jim Caldwell říká, dokáží číst myšlenky. Mám mlhavou představu o něčem, co by mohlo fungovat. Zatím je to příliš nejasné, než abych tě s tím otravoval. Pokračuj ve svém představení a já se zatím pokusím přijít na logiku té věci. Vezmu si tuhle kóji."

Van Wall se na něj podíval a přikývl. Plátno bude prakticky na úrovni této kóje, takže film nebude tolik rušit, protože ho skoro nebude vidět. "Možná bys nám měl říct, co máš za lubem. Tak, jak to teď vypadá, znají tvůj plán jenom N. Než se ti ho povede zrealizovat, mohl bys být... taky N."

"Nebudu potřebovat moc času, jestli se mi to podaří správně rozluštit. Nechci ale, aby se znovu opakovala podobná

věc jako s tím testovacím psem. Coppera raději přesuneme do kóje přímo nade mnou. Na film se stejně dívat nebude." McReady kývl bradou k lehce chrápajícímu doktorovi. Garry jim ho pomohl zvednout a přesunout.

McReady se v kóji pohodlně uvelebil a upadl do takového soustředění, že se téměř podobalo transu. Zvažoval šance, postupy a metody. Sotva si všiml, jak se ostatní tiše usadili a plátno se rozzářilo. Dokud nespustil zvukový doprovod, matně ho rušily Kinnerovy horečnatě vyřvávané modlitby a drásavé hymny. Světla zhasla, ale velká jasná plocha plátna odrážela dost světla na to, aby bylo pohodlně vidět. Oči mužů v tom světle jiskřily, jak neklidně přejížděly po místnosti. Kinner se stále modlil a řval, jeho hlas chrčivě podmalovával filmovou produkci. Dutton zesílil zvuk.

Ten hlas se už ozýval tak dlouho, že si McReady nejdřív jen mlhavě uvědomil, že něco chybí. Tam, kde ležel, jenom kousek od chodby vedoucí do Kosmického domu, k němu Kinnerův hlas doléhal poměrně jasně, i přes zvukový doprovod filmu. Najednou mu došlo, že zmlkl.

"Duttone, vypni zvuk," zavolal McReady, když se prudce posadil. Na plátně se ještě chvíli mihotal obraz, němý a podivně prázdný v náhlém, hlubokém tichu. Sílící vítr na povrchu naříkavě kvílel v rouře od kamen. "Kinner přestal," oznámil McReady mírně.

"Prokristapána, pusťte honem zase ten zvuk. Možná přestal, aby taky něco slyšel," vyštěkl Norris.

McReady se postavil a vyšel ven do chodby. Barclay a Van Wall se zvedli ze svých míst na konci místnosti a vyrazili za ním. Na zádech Barclayho šedivého nátělníku se zavlnil obraz, jak prošel paprskem ze stále ještě běžící promítačky. Dutton cvakl vypínačem, světla se rozsvítila a obraz zmizel.

Norris stál u dveří, jak ho McReady požádal. Garry si tiše sedl do nejbližší kóje u vchodu a přinutil tak Clarka, aby mu udělal místo. Většina ostatních zůstala přesně tam, kde byla. Pouze Connant pomalu přecházel po místnosti, v pravidelném, neměnném rytmu.

"Jestli v tom hodláš pokračovat," zasyčel Clark, "klidně se bez tebe můžeme obejít, ať už jsi člověk nebo ne. Mohl by ses konečně zastavit?"

"Promiň." Fyzik se posadil do kóje a zamyšleně si prohlížel prsty u nohou. Trvalo téměř pět minut, pět století, jediným zvukem byl vítr nad hlavou, než se McReady objevil ve dveřích.

"Takže," oznámil, "někdo usoudil, že těch katastrof nebylo dost a rozhodl se ještě trochu je rozhojnit. Kinner má v krku nůž a to je patrně ten důvod, proč přestal zpívat. Máme tady teď monstra, šílence a vrahy. Nové písmeno V pro Caldwella, a možná nebude trvat dlouho a přibudou další písmena."

13

"Podařilo se Blairovi uprchnout?" zeptal se někdo.

"Blair neutekl. Nebo by sem musel přiletět. Jestli má někdo nějaké pochybnosti, odkud náš něžný pomocník přišel - tohle by je mohlo rozehnat." Van Wall držel stopu dlouhý nůž s úzkou čepelí zabalenou v látce. Dřevěná střenka byla do půlky ohořelá a byla na ní vypálená nezaměnitelná mřížka kuchyňských kamen.

Clark na nůž vytřeštěně zíral. "To jsem udělal já. Zapomněl jsem ten zatracený nůž na kamnech."

Van Wall přikývl. "Jestli se pamatuješ, upozornil jsem tě, že se něco pálí. Hned jsem věděl, že ten nůž je z kuchyně."

"Zajímalo by mě," řekl Benning a rozhlédl se ostražitě po přítomných mužích, "kolik monster nám tady přibylo? Jestli někdo dokázal vyklouznout ze svého místa, obejít plátno, dostat se do kuchyně, potom do Kosmického domu a zpátky... vrátil se, že? Ano - jsme tady všichni. Jestli někdo něco takového dokázal udělat, tak..."

"Možná to udělalo monstrum," nadhodil Garry tiše.

"Taková možnost by tady byla."

"Jak jsi dneska upozornil, monstru zbyli k napodobování pouze lidé. Copak by snižovalo jejich - zásobu, jestli to tak mohu říct?" nadhodil Van Wall. "Ne, máme co dělat s obyčejným sprostým vrahem. Normálně bychom řekli 'nelidským' vrahem, teď ale musíme rozlišovat. Máme nelidské vrahy a teď k tomu ještě přibyli lidští vrazi. Nebo přinejmenším jeden."

"O jednoho člověka míň," řekl Norris tiše. "Možná došlo k vyrovnání sil s monstrem."

"Co se dá dělat," povzdechl si McReady a obrátil se k Barclaymu. "Bare, vzal bys s sebou svůj elektrický vynález? Chtěl bych se ujistil..."

Barclay se vydal chodbou pro smrtící násadu a McReady a Van Wall šli zpátky do Kosmického domu. Barclay se k nim asi za třicet vteřin připojil.

Chodba do Kosmického domu se kroutila, jako téměř všechny chodby na Velkém magnetu, a Norris stál opět na začátku. Uslyšeli ale, poněkud tlumeně, McReadyho náhlý výkřik. Potom krupobití divokých ran a tupé zvuky ššnkkk, ššlfff. "Bar - Bar..." A podivné, žuřivé kvílení, které utichlo, ještě než se rychlý Norris dostal k ohybu chodby.

Kinner - nebo to, co býval Kinner - ležel na podlaze, téměř přepůlený velkým McReadyho nožem. Meteorolog se opíral o stěnu a z nože, který svíral v ruce, kapaly rudé kapky. Van Wall se ochable válel na podlaze a se sténáním si napůl v bezvědomí třel rukou čelist. Barclay, v očích nevýslovně divoký žár, metodicky naléhal na ozubenou zbraň ve své ruce a bodal, bodal, bodal.

Na Kinnerově paži se objevila podivná šupinatá srst a celá ruka byla náhle zdeformovaná. Prsty se zkrátily, dlaň zakulatila a z nehtů se staly třícoulové drápy z matně rudé rohoviny, tvrdé jako ocel a ostré jako břitva.

McReady zvedl hlavu, podíval se na nůž ve své ruce a upustil jej na zem. "Takže ať to udělal kdokoliv, může teď promluvit. Byl nelidským vrahem - v tom smyslu, že zavraždil nelidskou bytost. Přísahám při všech svatých, že když jsme přišli, byl Kinner bezvládná mrtvola na podlaze. Když to ale zjistilo, že se na ně chystáme s elektrickou tyčí, změnilo se to."

Norris vytřeštěně zíral. "Panebože, tyhle bytosti ale dokážou věci. Jen si to představte - dřepí si to tam čtyři hodiny a mele modlitby k Bohu, kterého nenávidí! Nakřapaným hlasem vyřvává hymny - hymny o víře, o které nemá nejmenší ponětí. Dohání nás k šílenství svým nekonečným vytím...

Takže se přiznejte, ať už to byl kdokoliv. Nevěděl o tom, ale prokázal táboru velkou službu. A rád bych věděl, jak se u všech čertů dostal z místnosti, aby ho nikdo neviděl. Mohlo by nám to pomoct ve vzájemném hlídání."

"Jeho vřískání - jeho zpěv. Dokonce ani zvukový doprovod filmu to nedokázal přehlušit." Clark se zachvěl. "Bylo to monstrum."

"Aha," bylo Van Wallovi najednou všechno jasné. "Ty jsi seděl hned u dveří, souhlasí? A téměř už za plátnem."

Clark němě přitakal. "Je... je to teď konečně zticha. Je to mrtvé... Macu, tvůj test je k ničemu. Bylo to dokonale mrtvé... ať člověk nebo monstrum, bylo to dokonale mrtvé."

McReady se potichu zasmál. "Chlapi, pozdravte Clarka, jediného, o kterém víme, že je člověk! Pozdravte Clarka, který dokázal, že je člověk, tím, že se pokusil spáchat vraždu - a neuspěl. Zbytek bych ale rád poprosil, aby se chvíli nepokoušeli dokazovat, že jsou lidé. Myslím, že bych měl jiný test."

"Test!" vyštěkl Connant radostně, ale potom se jeho obličej protáhl zklamáním. "Předpokládám, že je to další 'když-zemřeš-byl-jsi-možná-člověk'."

"Ne," řekl McReady pevně. "Dobře se dívejte a dávejte pozor. Pojďte do Velitelské budovy. Barclay, vem s sebou svou elektrickou tyč. A někdo - Dutton - zůstane s Barclaym, abychom měli jistotu, že to udělá. Nespouštějte oči ze svých sousedů, protože něco mám a ty obludy to vědí. Budou nebezpečné!"

Všichni se okamžitě napjali. Všechny prostoupila atmosféra bezprostředního ohrožení, každý se ostře díval na každého. Pronikavěji než kdykoliv před tím - je ten vedle mě nelidské monstrum?

"Co to má být?" zeptal se Garry, když byli opět zpátky v hlavní místnosti. "Jak dlouho to bude trvat?"

"Nevím přesně," odpověděl McReady, hlas příkrý hněvivou odhodlaností. "Vím ale, že to bude fungovat, zcela jednoznačně. Nezávisí to na nás, ale na základních vlastnostech monster. Kinner mě o tom právě přesvědčil." Stál tam nehybně a neochvějně ve své bronzové mohutnosti, opět naprosto jistý sám sebou.

"Tohle," prohlásil Barclay a potěžkal dřevěnou násadu zakončenou dvěma ostrými hroty nabitých vodičů, "bude předpokládám dost nezbytné. Je elektrárna zajištěná?"

Dutton rázně přikývl. "Automatické přikládací zařízení je plné. Benzínová elektrárna je připravená. Připravili jsme ji s Van Wallem na promítání a několikrát jsme ji důkladně zkontrolovali. Cokoliv se těch drátů dotkne, umře," ujistil je zachmuřeně. "Vím to."

Doktor Copper se ochable pohnul ve své kóji a tápavě si protřel oči. Pomalu se posadil a mrkal očima zastřenýma spánkem a medikamenty, rozšířenýma nesnesitelnou hrůzou nočních můr. "Garry," zamumlal, "Garry, poslouchej. Sobecké - přišly z pekel, a jsou pekelně sobecké - chci říct so... cože? Co to chci říct?" Klesl zpátky do kóje a začal tiše chrápat.

McReady se na něj zamyšleně podíval. "Hned to budeme vědět," přikývl pomalu. "Chtěl jsi říct, že je sobecký, a to souhlasí. Možná jsi o tom přemýšlel v polospánku svých snů. Pořád musím myslet na to, jaké sny asi můžeš mít. Tohle ale souhlasí. Sobecký je to správné slovo. Jiní totiž být nemůžou." Otočil se k mužům v místnosti, napjatým tichým mužům, kteří s vlčíma očima zírali na své sousedy. "Sobecký, a jak doktor Copper řekl - každá část je celek. Každá část je soběstačná, živoucí bytost sama o sobě.

Tohle a ještě něco. Na krvi není nic záhadného. Je to úplně stejně normální tělesná tkáň jako kus svaloviny nebo kus jater. Nemá ale tolik pojivové tkáně, i když má milióny, miliardy buněk."

McReadyho obrovský bronzový plnovous se zavlnil pochmurným úsměvem. "A to svým způsobem stačí. Jsem přesvědčený, že nás lidí je stále ještě víc než... těch ostatních. Ostatních, kteří tady stojí. A my máme to, co vy, rasa z jiného světa, očividně nemáte. Ne napodobený, ale až do morku kostí zakořeněný instinkt, neuhasitelný oheň, který nás žene vpřed a je jedinečný. Budeme bojovat, bojovat s dravostí, kterou se možná pokusíte napodobit, nikdy se jí však nemůžete rovnat! My jsme lidé. Jsme skuteční. Vy jste imitace, padělky až do jádra každičké vaší buňky.

Dobrá. Karty jsou odkryté. Vy už víte. Vy s vaším čtením myšlenek. Ten nápad jste mi teď vytáhly přímo z mozku. S tím nemohu nic dělat."

"Stojíme tady..."

"Nechte mě to dopovědět. Krev je tkáň. Musejí krvácet, jestli nekrvácejí, když se říznou, pak opravdu pocházejí přímo z pekla! Jestli krvácejí - potom krev, která jim vyteče z těla, je nová bytost - nově vytvořený samostatný jedinec, stejně jako ostatní, kteří se oddělili z jednoho originálu a jsou samostatné bytosti!

Máš to, Vane? Už znáš odpověď, Bare?"

Van Wall se velice tiše zasmál. "Ta krev neposlechne. Je to nový jedinec s veškerou touhou chránit svůj vlastní život, jakou má originál - hlavní hmota, od které se odštěpil. Ta krev bude chtít žít - a pokusí se odplazit, řekněme, od rozžhavené jehly!"

McReady zvedl ze stolu skalpel. Ze skříně vzal stojánek se zkumavkami, malou alkoholovou lampu a kus platinového drátu zasazeného v skleněné tyčce. Na rtech se mu objevil úsměv zachmuřeného uspokojení. Na chvíli vzhlédl a očima přejel po mužích kolem sebe. Barclay a Dutton k němu pomalu vykročili, dřevěnou násadu se smrtícím elektrickým koncem připravenou.

"Duttone," řekl McReady, "zůstaň tamhle, kde to máš napojené. Dávej pozor, aby to nikdo... ta věc nerozpojila."

Dutton odešel ke spoji.

"Teď bych řekl, že první na řadě jsi ty, Vane."

Van Wall, bílý v obličeji, vystoupil dopředu. McReady mu s ohleduplnou precizností nařízl žílu u kořenu palce. Van Wall sebou trochu cukl a potom pevně držel, dokud se ve zkumavce nenashromáždilo trochu jasně červené krve. McReady postavil zkumavku do stojánku, podal Van Wallovi kousek kamence a ukázal na lahvičku s jódem.

Van Wall tam nehybně stál a pozoroval jej. McReady zahřál platinový drát v plamenu alkoholové lampy a potom ho ponořil do zkumavky. Krev tiše zasyčela. Test opakoval pětkrát. "Řekl bych, člověk," povzdechl si a napřímil se. "Moje teorie nebyla dosud prakticky potvrzena - nevzdávám se ale naděje. Pořád tomu věřím.

Jen tak mimochodem, nenechte se tímhle příliš unést. Máme mezi sebou bez pochyby pár nezvaných jedinců. Vane, vystřídal bys Barclayho u vypínače? Děkuju. V pořádku, Barclay, a mohu dodat, že doufám, že zůstaneš s námi. Jsi zatraceně dobrý kluk."

Barclay se nejistě zakřenil. Ucukl pod ostrou špičkou skalpelu. Za chvíli si už se širokým úsměvem bral zpátky dlouhou násadu své zbraně.

"Pan Samuel Dutt... Bare!"

V ten okamžik se uvolnilo veškeré napětí. Ať ta monstra v sobě měla jakékoliv vášně, muži nezůstali ani o krok pozadu. Barclay neměl nejmenší šanci pohnout zbraní a už se na to, co se zdálo být Duttonem, sesypaly desítky mužů. Ta věc kvílela, plivala, pokusila se vytvořit drápy - a zbyla z ní stovka roztrhaných roztříštěných kusů. Bez nožů nebo jakékoliv zbraně, která by ji uchránila před brutální silou špičkových polárníků, byla ta věc rozcupována a rozdrcena.

Pomalu se velice tichými pohyby zvedali a v lidských očích jim doutnala nenávist. Podivně svraštělé rty prozrazovaly jejich nervozitu.

Přistoupil Barclay se svou elektrickou zbraní. Začalo to doutnat a rozlil se zápach spáleniny. Van Wall pokapal každičkou kapku prolité krve žíravinou, pod kterou se měnila v obláčky dráždivého, ke kašli nutícího kouře.

McReady se křenil, hluboko posazené oči mu svítily a tančily. "Možná," poznamenal tiše, "jsem podcenil lidské schopnosti, když jsem řekl, že nic lidského nemůže mít v očích takovou divokost jako věc, kterou jsme našli. Kéž bychom se k ní mohli chovat patřičnějším způsobem. Něco jako vroucí olej nebo roztavené olovo nebo možná pomalé opékání v kotli v elektrárně. Když si pomyslím, jaký ten Dutton byl...

Co se dá dělat. Moje teorie se potvrdila. Takže Van Wall a Barclay prošli. Teď bych vám měl asi ukázat něco, co moc dobře vím. Že jsem taky člověk." McReady opláchl skalpel ve stoprocentním alkoholu, opálil kovovou čepel a odborně nařízl kořen svého palce.

O dvacet minut později vzhlédl od stolu a podíval se na čekající muže. Viděl teď víc úsměvů, přátelských úsměvů, nicméně v očích měli něco jiného.

"Connant," zasmál se McReady tiše, "měl pravdu. Kam se na vás hrabou psi, když v ohybu chodby pozorovali tu věc. Proč si jenom myslíme, že pouze vlčí krev má nárok na divokost? Možná přirozená útočnost, tam má vlk navrch, ale po uplynulých sedmi dnech - vzdejte se veškeré naděje, máme tady vlky!"

"Asi bychom to neměli protahovat. Connante, šel bys prosím..."

Barclay byl opět příliš pomalý. Když potom s Van Wallem dokončovali svou práci, bylo v místnosti ještě víc úsměvů a méně napětí.

Garry promluvil tichým trpkým hlasem: "Connant byl jedním z nejlepších mužů, jaké jsme tady měli - a před pěti minutami bych byl ještě přísahal, že je to člověk. Tyhle zatracený věci jsou víc než jenom imitace." Garry se otřásl a posadil se zpátky do kóje.

O třicet vteřin později uhýbala Garryho krev před rozžhaveným platinovým drátem a snažila se uniknout ze zkumavky, bojovala se stejným šíleným úsilím jako rozpouštějící se imitace Garryho, náhle zvířecky divoká a s rudýma očima, jak uhýbala před hadím jazykem zbraně, kterou na ni Barclay mířil, v obličeji bílý jako stěna a zborcený potem. Věc ve zkumavce zaječela slabým, slaboučkým hlasem, jak ji McReady hodil do žhavého uhlí v kuchyňských kamnech.

14

"Poslední?" Doktor Copper se díval dolů z kóje krví podlitýma, smutnýma očima. "Čtrnáct z nich..."

McReady krátce přikývl. "Svým způsobem, kdybychom nějak mohli definitivně zabránit jejich šíření, bych byl rád, kdybychom ty imitace měli zpátky. Velitel Garry - Connant - Dutton - Clark..."

"Kam je nosí?" Copper kývl hlavou na nosítka, která Barclay a Norris odnášeli.

"Ven. Ven na sníh, kde mají patnáct rozlámaných beden, půl tuny uhlí a za chvíli k tomu přidají deset galonů petroleje. Na každou prolitou kapku, na každý urvaný kus jsme nalili žíravinu. Teď se chystáme zpopelnit zbytek."

"To zní jako dobrý plán." Copper vyčerpaně přikývl. "Pořád na to myslím, neřekli jste mi, jestli Blair..."

McReady sebou trhl. "Zapomněli jsme na něj? Samozřejmě! Myslíš - myslíš, že ho teď budeme moct vyléčit?"

"Jestli..." začal doktor Copper a významně se odmlčel.

McReady sebou trhl podruhé. "Dokonce i šílence. Napodobilo to Kinnera a jeho modlící hysterii..." McReady se otočil k Van Wallovi u dlouhého stolu. "Vane, musíme podniknout výpravu k Blairově boudě."

Van prudce vzhlédl a zamračený ustaraný výraz na chvíli vystřídalo překvapení. Potom se postavil a přikývl. "Bude lepší, když s námi půjde i Barclay. Uvazoval tam to lano a bude nejlíp vědět, jak ho sundat, aby se Blair moc

nevyděsil."

Třičtvrtě hodiny v mínus 37 stupních a polární záři vzdouvající se nad hlavou. Soumrak teď trval téměř dvanáct hodin a hořel nad celým severním obzorem a odrážel se od bílých krystalků sněhu pod jejich lyžemi. Vítr o síle pěti mil ho navál do závějí směřujících na severozápad. Tři čtvrtě hodiny k boudě pohřbené ve sněhu. Z malého komína nevycházel žádný kouř a to muže ještě více pobízelo ke spěchu.

"Blaire!" zařval Barclay do větru, ještě sto yardů před cílem. "Blaire!"

"Nech toho," zarazil ho McReady. "A pospěš si. Mohl by se pokusit o výlet na vlastní pěst. Když bychom museli za ním - bez letadla, transportér je mimo provoz..."

"Mělo by monstrum výdrž jako člověk?"

"Zlomená noha by ho nezadržela víc než jednu minutu," upozornil McReady.

Barclay najednou prudce vydechl a ukázal do vzduchu. Na soumrakem potemnělé obloze kroužil s nepopsatelnou elegancí a lehkostí okřídlený předmět. Velká bílá křídla se lehce sklonila a pták nad nimi s tichou zvědavostí prolétl. "Albatros..." zašeptal Barclay. "První v tomhle roce, z nějakého důvodu se vypravil do vnitrozemí. Kdyby bylo to monstrum na svobodě..."

Norris se sklonil k zemi a spěšně trhl těžkým, proti větru odolným kabátem. Narovnal se, kabát se rozevřel a v ruce svíral ponurou zbraň z modravého kovu. Její burácivý výkřik protrhl bílé ticho Antarktidy.

Pták ve vzduchu hlasitě zavřískl. Velká bílá křídla sebou šíleně tloukla a k zemi se snášela desítka ocasních per. Norris znovu vystřelil. Pták se teď pohyboval rychle a téměř přímou čarou letěl pryč. Znovu vykřikl, k zemi se snesla další pera a s bijícími křídly zmizel za hranou navátého sněhu.

Norris dohnal ostatní. "Ten se už nevrátí," lapal po dechu.

Barclay ho varovným mávnutím ruky umlčel a ukázal dopředu. Spárami ve dveřích boudy pronikalo podivné jasně modré světlo. Zevnitř se ozývalo tiché hluboké bzučení, tlumené vrčení a klepání a cvakání nástrojů, a v těch zvucích zaznával horečnatý spěch.

McReady zbledl. "Bůh nás ochraňuj, jestli se ta věc..." Chytil Barclayho za rameno, zastříhal prsty jako nůžkami a ukázal na lano, kterým byly dveře zajištěné.

Barclay vytáhl z kapsy nůžky na drát a neslyšně si klekl ke dveřím. V naprostém antarktickém tichu zaznělo praskání a cvakání drátu jako dělostřelecká salva. Jediný další zvuk bylo zuřivé, monotónní bzučení uvnitř kůlny a podivné hektické cinkání a rachocení nástrojů, které přehlušovalo jejich zvuky.

McReady se podíval prasklinou ve dveřích. Chrčivě se nadechl a bolestivě zaryl prsty do Barclayho ramene. Potom odstoupil ode dveří. "To není," vysvětlil velice potichu, "Blair. Klečí to na něčem na kóji - na něčem, co se pořád zvedá. Ať už pracuje na čemkoliv, vypadá to jako batoh - a pohybuje se to nahoru dolů."

"Všichni najednou," řekl Barclay chmurně. "Ne. Norrisi ty počkej a připrav si tu svou bouchačku. Možná to má... zbraně."

Společně, Barclayho mocné tělo a McReadyho obrovská síla, vrazily do dveří. Ty se rozletěly a udeřily do kóje, která se s šíleným skřípotem rozpadla na třísky. Vzápětí se vysmekly ze zlomených pantů a i se zárubní se zřítily na podlahu.

Ta věc se odrazila jako modrý gumový míč. Jedna z jejich chapadlovitých paží se vymrštila, podobná útočícímu hadu. V ruce se sedmi chapadly se zableskla šest palců dlouhá třpytivá tyčinka z lesklého kovu a výhrůžně se proti nim napřímila. Úzké rty se roztáhly do nenávistného šklebu a odhalily špičaté hadí zuby, rudé oči plály.

Ve stísněném prostoru zahřměl Norrisův revolver. Nenávistí posedlý obličej se zkroutil prudkou bolestí a svíjející se chapadla se stáhla zpátky. Ruka se sedmi chapadly se změnila v rozdrcenou masu mokvajícího zelenožlutého slizu, stříbřitá věc v ruce v pomačkané kovové trosky. Revolver vydal tři další mocná zadunění. Oči provrtaly temné díry, potom jí Norris mrštil prázdnou zbraní do obličeje.

Věc zavřískala zvířeckou nenávistí a svíjejícími se chapadly si třela oslepené oči. Chvíli se plazila po podlaze, zuřivě kolem šlehala chapadly, její tělo sebou cukalo. Potom se opět rozkolísaně vztyčila, oslepené oči divoce pracovaly, odporně to v nich vřelo, rozdrcené maso odpadávalo v mazlavých chuchvalcích.

Barclay se vydrápal na nohy a vrhl se dopředu se sekerou na led. Plochá strana zaduněla celou svou vahou o hlavu monstra. Ani to nedokázalo nesmrtelnou obludu zastavit. Chapadla kolem sebe šlehala a Barclay najednou ucítil, jak mu nohy ovíjí živoucí rozlícené lano. Jak se tu věc snažil uchopit, rozpouštěla se mu pod rukama a do masa mu pronikal doběla rozžhavený pás. Se šílenou urputností ze sebe tu věc serval a držel ruce z jejího dosahu. Slepá věc ohmatávala a rvala těžké, proti větru odolné oblečení a hledala maso - maso, které by mohla přeměnit...

Obrovská letlampa, kterou s sebou McReady vzal, významně zakašlala. Potom najednou hrdelně zachroptěla svou nelibost. Pak se bublavě zasmála a vyplázla tři stopy dlouhý modrobílý jazyk. Věc na podlaze zaječela, slepě kolem sebe tloukla chapadly, která se svíjela a škvařila v bublajícím hněvu letlampy. Plazila se a válela po podlaze, šíleně ječela a potácela se, McReady jí však letlampou neochvějně mířil na obličej, mrtvé oči se škvířily a bublaly. Obluda sebou zoufale házela a vyla.

Chapadlo vyhnalo vražedný dráp - a zapraskalo v plameni. McReady pokračoval ve svém promyšleném neutěšeném válečném tažení. Bezmocně, jako smyslů zbavená, ustupovala před vrčící lampou, před doteky žhavého jazyka. Když se dotkla ledového sněhu, na okamžik se vzbouřila a s nelidskou záští zaječela. Potom uhnula před spalujícím dechem lampy, zahalena do zápachu vlastního masa. Pokorně ustupovala - dál a dál přes antarktický sníh. Za ní se hnal ostrý vítr a zmítal jazykem lampy. Strhával s sebou sloup olejnatého štiplavého kouře...

McReady se mlčky vrátil ke kůlně. Barclay na něj čekal ve dveřích. "Konec?" zeptal se obrovský meteorolog pochmurně.

Barclay potřásl hlavou. "Vyřízeno. Nerozdělila se?"

"Měla na práci jiné věci," ujistil ho McReady. "Když jsem ji opouštěl, zbyla z ní jen hromádka žhavého popela. Co tady vyváděla?"

Norris se krátce zasmál. "Jsme opravdu chytráci. Ničíme magneta, abychom vyřadili letadlo z provozu. Z transportéru jsme vytrhali hadice od kotle. A necháme tu věc týden samotnou v týhle boudě. Nerušeně o samotě."

McReady vešel dovnitř. Vzduch byl, i přes rozbité dveře horký a vlhký. Na stole vzadu v místnosti trůnila konstrukce ze stočených drátů, malých magnetů a lamp z rádia. Uprostřed se tyčil kvádr z nahrubo opracovaného kamene. Ze středu kvádru se linulo světlo, které zaplavovalo celou místnost, prudké modré světlo, modřejší než záře elektrického oblouku, a ze stejného místa vycházelo i hluboké monotónní bzučení. Na druhé straně bylo další zařízení z křišťálového skla vyfouknutého s neuvěřitelnou přesností a jemností, kovových desek a podivného tetelícího se nehmotného pole.

"Co to je?" přistoupil McReady blíž.

Norris zavrčel. "Musel bych se na to pořádně podívat. Jsem si ale dost jistý, co to je. Atomová energie. Ta věc nalevo - ta malá úhledná věcička dělá to, o co se lidé pokoušejí se stotunovými cyklotrony. Odděluje to neutrony od těžké vody, kterou získával z okolního sněhu."

"Kde našel všechno to... aha. Samozřejmě. Monstru zámek na dveřích nevadí. Došel si do beden s nářadím." McReady se upřeně díval na zařízení před sebou. "Panebože, jaký myšlenkový potenciál musela ta rasa mít..."

"To chvějící se pole - řekl bych, že je to pole čisté síly. Neutrony projdou jakoukoliv hmotou a on potřeboval zásobárnu neutronů. Neutrony stačí pustit na křemen - kalcium - berylium - téměř cokoliv a uvolní se atomová energie. Tahle věc je atomový generátor."

McReady vyškubl z kabátu teploměr. "Je tady 120 stupňů, navzdory otevřeným dveřím. Naše oblečení nás na určitou dobu od toho tepla izolovalo, teď se ale začínám potit."

Norris přikývl. "To světlo je studené. Už jsem to zkoušel. Teplo na vyhřátí místnosti se z něho ale uvolňuje tamhle přes tu spirálu. Měl všechnu energii světa. Mohl tady mít pěkně teplo a útulno, alespoň jak jeho rasa teplo a útulnost chápe. Všimli jste si toho světla, jeho barvy?"

McReady přitakal. "Odpověď je někde tam ve hvězdách. Na jiné planetě. Na teplejší planetě, která obíhá kolem jasnějšího modrého slunce, a z té planety přiletěli."

McReady se podíval ke dveřím na sloupec kouře, který se zmítal a vlnil v prudkých poryvech větru ženoucího se přes sněhovou pláň. "Víc už jich nepřiletí. Řekl bych. To přistání byla pouhopouhá nehoda, a stalo se to před dvaceti milióny let. Proč to všechno dělal?" kývl bradou k zařízení na stole.

Barclay se tiše zasmál. "Všimli jste si, na čem pracoval, když jsme přišli? Podívejte." Ukázal ke stropu kůlny.

Byl tam zavěšený mechanismus připomínající batoh vyrobený z vyklepaných plechovek od kávy a na něm se houpaly látkové popruhy a kožené řemeny. Uvnitř plápolal tenký nadzemsky zářivý plamen a olizoval dřevěná prkna stropu, aniž by je spaloval. Barclay k přístroji přistoupil, uchopil dva z visících popruhů a s námahou je přitáhl. Upevnil si je kolem těla. Podivně pomalým skokem se obloukem přehoupl přes místnost.

"Antigravitace," řekl McReady tiše.

"Antigravitace," přikývl Norris. "Zastavili jsme je, bez letadel a ptáků. Ptáci nepřiletěli - monstrum ale mělo plechovky od kávy, součástky z rádia, sklo a perfektně vybavenou dílnu. A týden - celý týden - bylo o samotě. Do Ameriky je to jen skok - s antigravitací poháněnou atomovou energií."

"Zastavili jsme je. Ještě půl hodiny - právě ne ten batoh montoval popruhy, aby si jej mohl nasadit - a zůstali jsme v Antarktidě a stříleli na všechny pohybující se předměty, které přiletěly z okolního světa."

"Ten albatros..." zašeptal McReady. "Myslíte si..."

"S tímhle vynálezem téměř hotovým? S touhle smrtící zbraní, kterou měl v ruce?"

"Ne, s pomocí Boha, který očividně slyší velice dobře, dokonce i tady dole pod sněhem, a s náskokem půl hodiny se nám podařilo udržet náš svět a planety naší soustavy. Antigravitace a atomová energie. Přišli z jiného slunce, z neuvěřitelně vzdálené hvězdy. Oni přišli ze světa s modrým sluncem."